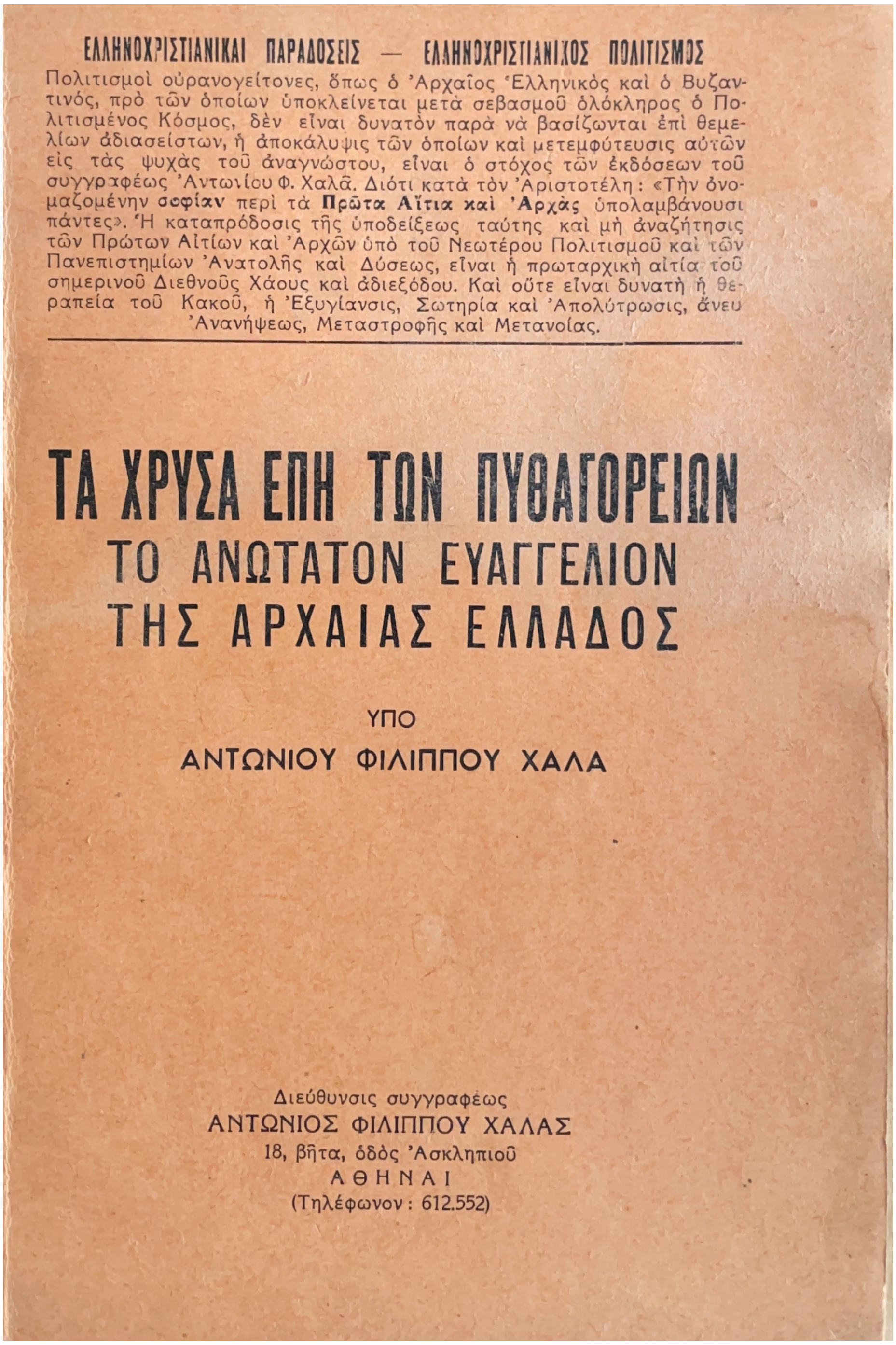

ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ — ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Πολιτισμοὶ οὐρανογείτονες, ὅπως ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς καὶ ὁ Βυζαντινός, πρὸ τῶν ὁποίων ὑποκλείνεται μετὰ σεβασμοῦ ὁλόκληρος ὁ Πολιτισμένος Κόσμος, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ βασίζωνται ἐπὶ θεμελίων ἀδιασείστων, ἡ ἀποκάλυψις τῶν ὁποίων καὶ μετεμφύτευσις αὐτῶν εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ ἀναγνώστου, εἶναι ὁ στόχος τῶν ἐκδόσεων τοῦ συγγραφέως Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ. Διότι κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη: «Τὴν ὀνομαζομένην **σοφίαν** περὶ τὰ **Πρῶτα Αἴτια καὶ Ἀρχὰς** ὑπολαμβάνουσι πάντες». Ἡ καταπρόδοσις τῆς ὑποδείξεως ταύτης καὶ μὴ ἀναζήτησις τῶν Πρώτων Αἰτίων καὶ Ἀρχῶν ὑπὸ τοῦ Νεωτέρου Πολιτισμοῦ καὶ τῶν Πανεπιστημίων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, εἶναι ἡ πρωταρχικὴ αἰτία τοῦ σημερινοῦ Διεθνοῦς Χάους καὶ ἀδιεξόδου. Καὶ οὔτε εἶναι δυνατὴ ἡ θεραπεία τοῦ Κακοῦ, ἡ Ἐξυγίανσις, Σωτηρία καὶ Ἀπολύτρωσις, ἄνευ Ἀνανήψεως, Μεταστροφῆς καὶ Μετανοίας.

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ
ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΧΑΛΑ

Διεύθυνσις συγγραφέως
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΧΑΛΑΣ
18, βῆτα, ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ
ΑΘΗΝΑΙ
(Τηλέφωνον: 612.552)

Πολιτισμοί ουρανογείτονες, όπως ο αρχαίος ελληνικός και ο βυζαντινός, στους οποίους υποκλίνεται με σεβασμό ολόκληρος ο πολιτισμένος κόσμος, δεν μπορούν παρά να βασίζονται σε αδιάσειστα θεμέλια, ή στην αποκάλυψη και μεταφύτευση αυτών στις ψυχές του αναγνώστη, που είναι ο στόχος των εκδόσεων του συγγραφέα Αντωνίου Φ. Χαλά. Διότι κατά τον Αριστοτέλη: «Την λεγόμενη σοφία γύρω από τα Πρώτα Αίτια και Αρχές υπολαμβάνουν όλοι». Η καταπρόδοση αυτής της υπόδειξης και η μη αντίληψη των Πρώτων Αιτίων και Αρχών από τη νεότερη εποχή και τα Πανεπιστήμια Ανατολής και Δύσεως, είναι η πρωταρχική αιτία του σημερινού διεθνούς χάους και αδιεξόδου. Και ούτε είναι δυνατή η θεραπεία του Κακού, η Εξυγίανση, Σωτηρία και Απολύτρωση, χωρίς Ανάνηψη, Μεταστροφή και Μετάνοια.

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ
ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΧΑΛΑ

Α΄) Τὸ ἀνώτατον, συντομώτατον καὶ περιεκτικώτατον τῶν «Εὐαγγελίων» τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἕνα ἀπὸ τὰ καταπληκτικώτατα καὶ ἄξιον ἰδιαιτέρας μελέτης καὶ προσοχῆς γεγονότα εἶναι, ὅτι ἀκόμη ἡ Νεωτέρα Ἑλλὰς, μετὰ πάροδον τόσων ἐτῶν ἀπὸ τῆς Παλιγγενεσίας της, δὲν ἔχει ἀφιπνισθεῖ εἰς τὴν κατανόησιν, ὅτι ἕνας Λυκοῦργος, ἕνας Ὅμηρος, ἕνας Πυθαγόρας καὶ ἕνας Πλάτων — εἶναι τέσσαρες ἀστείρευτοι πηγαὶ δυναμικότητος καὶ εὐεργεσίας· ὅτι ὁ πλοῦτος τὸν ὁποῖον προσέφεραν καὶ προσφέρουν ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ κανεὶς νὰ τὸν δεχθῇ — εἶναι τόσον ἐπιβλητικὸς καὶ παντοδύναμος, ὥστε νὰ εἶναι πλέον ἢ ἀρκετὸς ὥστε νὰ συντελέσῃ, ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος, καταλλήλως διαδιδόμενος καὶ ἐνστερνιζόμενος ὑπὸ τῶν Νεο-Ἑλλήνων, εἰς τὴν δημιουργίαν ἑνὸς Νεοελληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἀνταξίου, κατ’ οὐδὲν ὑστεροῦντος, τοῦ Ἀρχαίου.

Τὸ ἄξιον ὅμως μεγαλυτέρας ἀπορίας καὶ ἐκπλήξεως εἶναι, ὅτι ἀκόμη ἡ Νεωτέρα Ἑλλὰς ἐξακολουθεῖ... νὰ ἀγνοῇ τὸ ἀνώτατον τῶν προγονικῶν της κειμηλίων! Εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔδει τοῦτο ν’ ἀποτελῇ τὴν βάσιν, τὸ θεμέλιον τῆς Νεοελληνικῆς μορφώσεως καὶ παιδείας!

Καὶ ὁ ἀνώτατος οὗτος τῶν θησαυρῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος δὲν εἶναι ἄλλο ἢ «Τὰ τῶν Πυθαγορείων Ἔπη τὰ Χρυσᾶ», τὰ ὁποῖα, εἰς τοὺς 71 μόνον στίχους των, περιέχουν τοιαύτην συνταρακτικὴν δυναμικότητα, ὥστε δικαίως νὰ ἔχουν ἐπικληθῇ «Χρυσᾶ» καὶ νὰ θεωροῦνται ὡς περικλείοντα, εἰς τοὺς ἀδαμαντίνους καὶ εὐεργετικωτάτους των κόλπους, ὅλας τὰς ὑποθήκας, ὅλας τὰς ὑποδείξεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀρκεταί, ἀπαραίτητοι, ἀναγκαῖαι διὰ τὴν... θεοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς τετραπλῆς ὑγιείας, σωματικῆς, διανοητικῆς, ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς!

Τόσον δὲ περισσότερον ἐκπληκτικὴ εἶναι ἡ ἀσύγγνωστος αὕτη ἄγνοια καὶ... ἑκούσια, θεληματικὴ ἀπάρνησις τοῦ μεγίστου τῶν εὐεργετημάτων· τόσον περισσότερον ἀνεξήγητος ἡ ἐθελουσία αὕτη καταδίκη μας εἰς τὴν στείρωσιν καὶ ἀποτελμάτωσιν, εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἀφάνειαν — ὅσον ἡ Ἑλλὰς καυχᾶται, ὅτι ἀνέδειξε τοὺς μεγίστους τῶν Παιδαγωγῶν καὶ Ἀναμορφωτῶν, τὸ ἀνυπέρβλητον Πάνθεον τοῦ Νοῦ καὶ τῆς Καλλιτεχνίας, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς, ἄνευ φθόνου, ἐφ’ ὁλοκλήρου τῆς Ἀνθρωπότητος ἐπικυρωμένης εὐεργεσίας!

Ἀνώτερον, συντομώτερον, περιεκτικώτερον, εὐεργετικώτερον, ἐπιστημονικώτερον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα ἀπὸ τὰ «Πυθαγορείων Ἔπη τὰ Χρυσᾶ», δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ, οὔτε ἡ πλουσία εἰς εὐεργεσίας καὶ θησαυροὺς Ἀρχαία Ἑλλάς, οὔτε ἡ Παγκόσμιος Φιλολογία! Οὔτε τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα, τὴν τόσον πλουσίαν εἰς Μεγαλοφυΐας καὶ Παγκοσμίους Εὐεργέτας, ἐτίμησε μεγαλειτέρα καὶ ἀποτελεσματικωτέρα, ἀπὸ ἀπόψεως ταχίστης προαγωγῆς εἰς τὰ ἀνώτατα στρώματα τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως, τῶν προστρεχόντων εἰς

αὐτήν, Διδασκαλία του Πυθαγόρου! Πράγματι! Μία Διδασκαλία κρίνεται — ὅπως καὶ πᾶς ἀληθῶς Μέγας Ἀνήρ — ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν. Κατὰ τὴν ἀδιάσειστον καὶ ἀδαμαντίνην θείαν ρῆσιν τοῦ Ἰησοῦ: «Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς». Ὁ Διδάσκων λοιπὸν κρίνεται ἀπὸ τοὺς καρποὺς του. Ὁ Νομοθέτης ἐκ τῶν νόμων του, καὶ ἐκ τῶν καρπῶν τῶν νόμων του.

Ἡ ἀδιάψευστος Ἱστορία διδάσκει, ὅτι οἱ κάλλιστοι καὶ μέγιστοι Ἄνδρες τῆς μεταπυθαγορείου Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀνεδείχθησαν τοιοῦτοι ἢ ἂν εὐθείας ἐκπαιδευθέντες εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου ἱδρυθεῖσαν Σχολὴν (ὅπως ὁ μέγας Λύσις, ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἐπαμεινώνδου, τοῦ ἀπελευθερώσαντος τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Σπαρτιατικὴν Τυραννίαν) ἢ ἀκολουθήσαντες — μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πυθαγόρου — τὴν Διδασκαλίαν του.

Διότι πρέπει κανείς νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν του, ὅτι οἱ Μεγάλοι Εὐεργέται, καὶ ἀποθανόντες ἐξακολουθοῦσιν εὐεργετοῦντες τὴν Ἀνθρωπότητα διὰ τῆς αἰωνίας ζωῆς, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἐκ τῶν ἔργων των: ὁ Λυκοῦργος, π.χ., ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον νὰ εἶναι πηγὴ εὐεργεσίας καὶ ἐξυγιάνσεως δι' ὅσους προσέρχουν τὴν μεγαλοφυᾶ του Νομοθεσίαν. Καὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἔγκειται τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ ἀξία καὶ ἡ οὐρανογείτων δόξα τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος: Ἡ ἀτελεύτητος χορεία τῶν Θείων της Ἀνδρῶν, ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον διὰ τῶν «Εὐαγγελίων» των νὰ εὐεργετῇ ὄχι μόνον τοὺς ἄμεσους ἀπογόνους της, ἀλλ' ὁλόκληρον τὴν Ἀνθρωπότητα, πάντα τὸν προστρέχοντα καὶ προσέχοντα αὐτοὺς ἢ τὰ Εὐαγγέλιά των!

Β΄) Πυθαγόρας.

Ἡ θεία τοῦ Πυθαγόρου Διδασκαλία εἶναι μία συνεχὴς εὐεργεσία, ὡς εἴπομεν, διὰ τὸν εἰς αὐτὴν προστρέχοντα. Ἐὰν ἡ τοῦ Πλάτωνος θεία συγγραφὴ ἐνέχει τοιαύτην πλαστούργον ἐνέργειαν, ἀπαράμιλλον καὶ ἀσύγκριτον μορφωτικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν πανσθένειαν, τοῦτο, κατὰ μέγιστον μέρος, ὀφείλεται, οὐχὶ τόσον εἰς τὰς Σωκρατικὰς Μεθόδους, τὰς τόσον πολύτιμους καὶ συνταρακτικῆς ἀποτελεσματικότητος, ὅσον κυρίως καὶ πρωτίστως εἰς τὴν Διδασκαλίαν τοῦ Πυθαγόρου, ἡ ὁποία συναντᾶται εἰς ἑκάστην σχεδὸν σελίδα τοῦ Πλάτωνος!

Πάντες, οἱ πραγματικοὶ Μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου, ἀπεδείχθησαν Γίγαντες καὶ Μεμυημένοι. Ὀλίγοι ἐκ τῶν Νεοελλήνων γνωρίζουν τὶ παριστάνουν, ἀπὸ ἀπόψεως Ἐπιστήμης καὶ Εὐεργετικότητος, οἱ τέσσαρες — ἐκ τῶν τόσων μαθητῶν — τοῦ Πυθαγόρου: Ἐμπεδοκλῆς, Ἀλκύτας, Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, Ἰάμβλιχος. Οἱ τρεῖς ἐκ τούτων ἔφθασαν εἰς τὰ ὕπατα καὶ τελικὰ στρώματα, καταστάντες, ὅπωςκαὶ ὁ Διδάσκαλός των Πυθαγόρας, Θεουργοί. Δηλαδὴ ἔφθασαν εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῶν «Ἐλευσινίων Μυστηρίων».

Ἡ διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρου περιελάμβανε: α) Τὸ δόγμα τῆς Μετενσαρκώσεως, Μετεμψυχώσεως καὶ τῶν Προβιωτῶν. Αἱ δὲ Βιογραφίαι τοῦ Πυθαγόρου ἀναφέρουν τὰς προγενεστέρας του ἐπὶ τῆς Γῆς ὑπάρξεις ἢ προβιωτάς. β) Τὸ δόγμα τῆς ἀναμνήσεως, κατὰ τὸ ὁποῖον πᾶς ἄνθρωπος, ὑπερνικήσας καὶ νεκρώσας τὴν σάρκα καὶ προαχθεὶς εἰς ἀσυνήθη βαθμὸν ἀγνότητος, καθάρσεως καὶ ἀγνείας, ἀναμιμνήσκεται βαθμηδὸν ὅλας τὰς προβιωτάς του. Τὸν ζηλευτὸν αὐτὸν βαθμὸν αἱ βιογραφίαι τοῦ Πυθαγόρου ἀναφέρουν, ὅτι τὸν εἶχεν ἐπιτύχει ὁ Πυθαγόρας καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ὡς Πυθαγόρας, εἶχεν ἀναμνησθῆ τὰς προβιωτάς του. Ἐπὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ τούτου δόγματος στηρίζεται ὁ «Φαίδων» τοῦ Πλάτωνος, ὡς καὶ αἱ συνταρακτικαὶ ἀποκαλύψεις αὐτοῦ εἰς τὴν Πολιτείαν του, περὶ τῶν Τριῶν Μοιρῶν (1) αἱ ὁποῖαι καὶ αἱ τρεῖς ἀποτελοῦν τὴν λεγομένην Νέμεσιν (2). γ) Τὸ δόγμα τῆς προγνώσεως, Δηλαδή, ὅτι ἡ Ψυχὴ γνωρίζει ἐξ αὐτοψίας τὴν ἐν τῷ παντὶ Ἀλήθειαν καὶ τὴν συνολικὴν ἐπιστήμην ἐπειδὴ εἶναι ἀθάνατος. Καὶ ὅτι ἡ πραγματικὴ γνῶσις, ἡ πραγματικὴ Ἐπιστήμη, ἀποκτᾶται διὰ τῆς ἀναμνήσεως ὑπὸ τῆς ψυχῆς τῶν γνωστῶν ἤδη εἰς αὐτὴν Ἀληθειῶν, ἀφοῦ κατέχει ἤδη αὐτὴν τὴν ἐν τῷ παντὶ Ἐπιστήμην καὶ Γνῶσιν. Ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς λεγομένης μαιευτικῆς μεθόδου—τὴν ὁποίαν ἐφήρμοζεν ὁ Σωκράτης. Ἐπὶ τοῦ δόγματος τούτου στηρίζεται τὸ μέγιστον καὶ οὐσιωδέστατον μέρος τῆς Διδασκαλίας τοῦ Πλάτωνος. δ) Τὸ δόγμα τῆς ἀγνείας καὶ τῆς καθάρσεως, Δηλαδή, ὅτι ὁ ἐφιέμενος τῆς πραγματικῆς θείας Γνώσεως καὶ Ἐπιστήμης, εἶναι ἀνάγκη ὅπως μὴ κορέννυται μὲ αἵματα καὶ μὲ πτώματα, ἀλλὰ ν’ ἀκολουθῆ ἀπολύτως φυτοφαγικὴν δίαιταν, οὔτε μὲ ποτὰ καὶ μὲ οἰνοπνευματώδεις ἀναθυμιάσεις, οὔτε μὲ νορκωτικά (εἰς τὰ ὁποῖα δέον νὰ συμπεριληφθῆ καὶ ὁ καπνός)· ἐπιπροσθέτως οὐδέποτε νὰ μολύνη καὶ μιάνη τὴν συζυγικὴν κλίνην, οὔτε νὰ μετατρέψῃ τὸ Μυστήριον τῆς Τεκνογονίας εἰς πηγὴν κακοηθεστάτης καὶ κτηνώδους ἡδυπαθείας ! ε). Ὁλόκληρον τὸ Μυστήριον τῆς Τεκνογονίας καὶ Ἀνθρωπογονίας, ὡς τοῦτο καταφανέστατα ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸν «Τίμαιον» τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ἐξόχως Πυθαγορικοῦ τούτου ἔργου, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν τῆς Ἀρχαιότητος· τέλος

---

(1) Λάχεσις, Κλωθώ, Ἄτροπος.

(2) Τὸ δόγμα τῆς Ἀνταποδόσεως, δηλαδὴ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος δρέπει τὸν καρπὸν τῶν πράξεών του, κατὰ τὸ: «ὅ,τι σπείρεις, θὰ θερίσῃς», εἴτε εἰς τὴν παροῦσαν ἐνσάρκωσίν του, εἴτε εἰς τὴν ἄμεσον, ἢ μιᾶν τῶν μελλοντικῶν, μετενσαρκώσεών του· καὶ τὸ δόγμα τῆς ἐκλογῆς, ὑφ’ ἑκάστης πρὸς νέαν ἐνσάρκωσιν ὁρμώσης ψυχῆς, τοῦ μελλοντικοῦ ἐπὶ τῆς γῆς νέου της βίου, ἡ ὁποία ἐκλογὴ καθορίζεται ἐκ τοῦ ποιοῦ τοῦ τελευταίου της ἐπὶ τῆς γῆς βίου.

στ΄) Τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν Θεουργίαν (ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ Θαυματουργία τῶν καθ’ ἡμᾶς Ἁγίων θαυματουργῶν).

Ὁ Πυθαγόρας εἶναι ἐπιπροσθέτως ἀναποσπάστως συνδεδεμένος μὲ τὰ μαθηματικὰ καὶ μὲ τὴν μουσικήν.

Συγκεφαλαιούντες δέ, ἀδιαψεύστως καὶ ἀδιαμφισβήτως λέγομεν, ὅτι ἐπιβλητικωτέρα, εὐεργετικωτέρα, μουσικωτέρα, συνολικωτέρας Ἐπιστήμης, ἁγνοτέρα καὶ ἀποτελεσματικωτέρα Φυσιογνωμία τῆς τοῦ Πυθαγόρου, δὲν παρουσιάσθη ἔκτοτε εἰς τὸν ζοφερὸν τῆς Δύσεως ορίζοντα, τῆς ὁποίας καὶ μόνη ἡ ἀνάμνησις εἶναι πηγὴ μουσικῆς, ἐπιστήμης, ἀναγωγῆς εἰς τοὺς Κόσμους τῆς Νοήσεως καὶ διαρκούς εὐεργεσίας!

Γ΄.) Ἡ κατάκτησις τῆς ἐν τῷ παντὶ ἀληθείας.

—Τὰ ἀναπότρεπτα μέσα καὶ ἡ ἀλάνθαστος ὁδός, ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν πανσοφίαν, παντοδυναμίαν, θεουργίαν καὶ θεοποίησιν.

—Αἱ τρεῖς περίοδοι τῆς ἀνθρωπίνης Ζωῆς.—Ἡ ἀποστασία, ἡ ἀνάστασις, ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Πατρὸς. Ἀντίστοιχοι μὲ τὰς ἀρχαίας Ἑλληνικὰς 3 περιόδους : Ποσειδώνιον, Πλουτώνιον, Δίιον, τὰς ἀποτελούσας τὴν συνολικότητα τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως.

—Τὸ μέγιστον δῶρον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν καὶ κατανόησιν τῆς ἀληθείας.

Ἐὰν ἡ θεία τοῦ Χριστοῦ Διδασκαλία ἀποτελεῖ τὴν μεγίστην πρὸς τὸν ἑλληνισμὸν καὶ τὴν Δύσιν εὐεργεσίαν, τοῦτο κυρίως καὶ πρωτίστως συμβαίνει διότι ὑπέδειξεν εἰς τὴν Ἀνθρωπότητα τὴν ὁδόν, τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν Ἀπολύτρωσιν καὶ Θεοποίησιν τοῦ Ἀτόμου. Ὁλόκληρος ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ἀνθρώπου παραστατικωτάτα, μὲ ἀριστοτεχνίαν ἀπαράμιλλον καὶ μὲ περιεκτικότητα ὑπερβαίνουσαν καὶ τὴν παροιμιώδη Σπαρτιατικήν, συμβολίζεται εἰς τὴν ἐκφαντορικωτάτην τῶν Παραβολῶν Του, τὴν τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ.

Τότε ὁ Ἄνθρωπος ἀρχίζει τὸν πραγματικὸν ἀνθρώπινον βίον· τότε ἀρχίζει νὰ μάχεται καὶ ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐπίτευξιν καὶ πραγματοποίησιν τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας, εὐδαιμονίας καὶ σοφίας ἢ ἐπιστήμης, ὅταν ἀφυπνισθῇ, ὅπως ὁ Ἄσωτος Υἱὸς, εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς Κόπρου τοῦ Αὐγείου εἰς τὴν ὁποίαν κυλίεται, καὶ ἡ ὁποία ἐνοικούσα παντοειδὴς καὶ πολύμορφος κακία, ἡδυπάθεια, πάθη, θυμός, ἀκολασία, ἀλαζονεία, ἀκατάσχετος φιλοπρωτία καὶ ἰδιοτέλεια, ὁ... πειρασμὸς! Τὸ σημεῖον μὲ ἄλλους λόγους, ἐκκίνησεως πρὸς τὴν βελτίωσιν τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τὴν πραγματικὴν Ζωήν, εἶναι ἡ ἀφύπνισίς μας εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κτηνώδους καὶ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἄφρονος βίου τὸν ὁποῖον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, διάγομεν.

Εὐτυχὴς ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀκούει—εἰς τὴν πλήρη εἰδώλων, σκιῶν, ἀπάτης, φαντασμάτων καὶ ἀγωνίας ζωήν του—τὴν Σάλπιγγα τῆς Ἀφυπνίσεως νὰ ἠχῇ μέσα του ! Τρισμάκαρον τὸ Ἄτομον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται ἀναβλέπον πρώτην φορὰν τὸ Ὄμμα τῆς Ψυχῆς του, καὶ ἀφυπνιζόμενον εἰς τὴν διάγνωσιν τοῦ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς ἐνοικούντος Κτήνους, τῆς ἐν ἡμῖν αὐτῆς ἐμφωλευούσης Κόπρου τοῦ Αὐγείου, τοῦ παντοειδοῦς,

πολυμόρφου καὶ εἰδεχθοῦς καὶ παραπλανητικοῦ καὶ ἀπατηλοῦ Πειρασμοῦ, τοῦ συνωνύμου μὲ τὴν ἀπάτην, τὸ ψεῦδος, τὸ εἴδωλον, τὴν ἀπογοήτευσιν, τὰ δάκρυα, τὴν ἀγωνίαν, τὴν... Δυστυχίαν, τὴν δουλείαν !

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς Ἀφυπνίσεως ἀρχίζει ἡ προσπάθεια τῆς καθάρσεως, τῆς ἐξαγνίσεως, τῆς ὑποταγῆς τοῦ ἐν ἡμῖν Κτήνους, τῆς ὑπερνικήσεως τοῦ πειρασμοῦ, τῆς νεκρώσεως τῆς σαρκός !

Ἡ κατ' ἐξοχὴν Θρησκεία τῆς Κάθαρσεως, εἶναι ἡ Χριστιανική, τῆς ὁποίας τὸ ἀνώτατον Σύμβολον καὶ ὑπερερτάτη ὑπόδειξις τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς τὴν πραγματικὴν Νίκην, Ἐλευθερίαν, Εὐδαιμονίαν, Παντοδυναμίαν, Πανσοφίαν καὶ Θεοποίησιν, εἶναι ὁ Σταυρός, ὁ σημαίνων τὴν ὑπερνίκησιν, τὴν νέκρωσιν τοῦ ἐν ἡμῖν κτήνους, τὴν αὐτοκυριαρχίαν καὶ ὑποταγὴν τοῦ Πειρασμοῦ. Αὐτὸς οὗτος ὁ Χριστός, τότε ἀρχίζει τὴν Διδασκαλίαν καὶ Θαυματουργίαν Του, ὅταν προηγουμένως ἔχει ὑποτάξει τὸν Σατανᾶν, κατόπιν τῆς τεσσαρακονθημέρου Του Νηστείας, τῆς πλήρους δηλαδὴ καὶ τελείας ἀπαρνήσεως τῆς Ὕλης καὶ τῆς ἀποτάξεως τῆς Ἀκατασχέτου Φιλοπρωτίας καὶ Ἐγωϊσμοῦ.

Τὴν περίοδον ταύτην τῆς Νηστείας, τῆς προσπαθείας καὶ ἀγῶνος διὰ τὴν Νέκρωσιν τῆς Σαρκός, ἡ Ἀρχαία Ἑλλὰς συμβολίζει διὰ τοῦ Ἅδου ἢ Πλούτωνος, ἡ δὲ φιλοσοφικὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου λέξις εἶναι ἡ Κάθαρσις, μία ἀπὸ τὰς θειοτάτας καὶ ἀνωτάτας λέξεις τῆς Προγονικῆς μας Κληρονομίας, ἀπὸ τὴν κατανόησιν τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται αὐτὴ ἡ κατανόησις τῆς οὐσίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν Προγονικῶν Παραδόσεων. Ἰδοὺ πῶς ὁ Πλάτων ὁρίζει τὴν Κάθαρσιν, εἰς τὸν κατ' ἐξοχὴν διάλογόν του τὸν «Φαίδωνα» : «Κάθαρσις δὲ εἶναι ἄρα οὐ τοῦτο συμβαίνει, ὅπερ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται, τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν καὶ ἐθίσαι αὐτὴν καθ' αὐτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαί τε καὶ ἀθροίζεσθαι, καὶ οἰκεῖν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἐν τῷ νῦν παρόντι καὶ ἐν τῷ ἔπειτα μόνην καθ' αὑτήν, ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν, ἐκ τοῦ σώματος» ; (1) Ὅπου βλέπει κανείς, ὅτι μόνον διὰ τῆς καθάρσεως, και τῆς ἀληθινῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως, πραγματοποιεῖται ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία ἐκ τῶν δεινῶν τῆς σαρκός !

---

(1) Καὶ μήπως ἄραγε κάθαρσις σημαίνει ἄλλο τι παρὰ τὸν ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερον χωρισμὸν τῆς Ψυχῆς ἀπὸ τοῦ Σώματος καὶ τὴν ἐξαγύμνασιν καὶ ἐξάσκησιν αὐτῆς, ὅπως συμπτύσσεται καὶ συγχεντρωθῇ μακρὰν ἀπὸ κάθε σημεῖον τοῦ Σώματος καὶ ὅπως κατοικεῖ κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ εἰς τὴν σημερινὴν τῆς ζωῆν, καὶ εἰς τὴν μελλοντικὴν, μόνη καθ' ἑαυτήν, ἐκλυομένη καὶ ἀπελευθερουμένη ἐκ τοῦ Σώματος, ὡς ἐκ δεσμωτηρίου καὶ φυλακῆς ;

Ἰδοὺ πάλιν πῶς ὁ Πλάτων εἰς τὸν ἴδιον περισπούδαστον καὶ θειότατόν του Διάλογον καθορίζει τὸν πρώτιστον καὶ κύριον ρόλον καὶ σκοπὸν τῆς ζωῆς τοῦ ὄντος φιλοσόφου, ἐξ οὗ καὶ καταγίνεται ἡ Ἀρχαία Ἑλλὰς (ἡ ὁποία καὶ τὰ ὄμματα ἤνοιξε διὰ θείας τέξεως φιλοσοφίας καὶ τῶν κατεξοχὴν ἡ ἕξις αὐτὴ ὑπὸ τῆς σημερινῆς παραπαιούσης «προοδευτικῆς» καὶ «πεπολιτισμένης» ἐποχῆς μας !) : «Κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς ἁπτόμενοι τῆς φιλοσοφίας λεληθέναι τοὺς ἄλλους, ὅτι οὐδὲν ἄλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνῄσκειν τε καὶ τεθνάναι» (1).

Βλέπει λοιπὸν ὁ εὐμενὴς ἀναγνώστης τὴν ἀπόλυτον συνταύτισιν τῆς οὐσίας τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ! Ἡμεῖς οἱ Νεώτεροι Ἕλληνες εἴμεθα ἐξαιρετικῶς προνομιοῦχοι, ὡς τὸ ἐτονίσαμεν ἤδη εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς σειρᾶς μας «Ἑλληνικαὶ Παραδόσεις – Ἑλληνικὸς Πολιτισμός», διότι, ἐκτὸς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Παραδόσεως, εἴμεθα συνυφασμένοι καὶ ἐμπεποτισμένοι μὲ τὴν θείαν τοῦ Χριστοῦ θρησκείαν, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος καὶ ἡ Εὐεργετικότης Οὐράνιοι καὶ Ὑπέρθεοι ! Πρέπει δὲ νὰ τονίσωμεν ἐνταῦθα ὅτι εἴμεθα ὡπλισμένοι περισσότερον ὅλων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀνωτάτου σκοποῦ τοῦ ἀνθρώπου : τῆς κατακτήσεως δηλαδή, καὶ κατανοήσεως τῆς ἐν τῷ Παντὶ Ἀληθείας! Προτοῦ ὅμως κατορθώσωμεν πλήρως ν’ ἀντιληφθῶμεν καὶ νὰ ἐνστερνισθῶμεν τοὺς παραδεισίους καρποὺς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Παραδόσεως καὶ τὸ ἄφθαστον κάλλος καὶ ἀνωτάτην σοφίαν, τὴν ὑποκρυπτομένην ὑπὸ τῶν Ἑλληνικοῦ Πανθέου καὶ Ὁμηρικοῦ ἢ Ὀρφικοῦ ἢ Ἡσιόδειου Συμβολισμοῦ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὑπ’ ὄψιν μας τὴν πλησιεστέραν καὶ οἰκειοτέραν πρὸς ἡμᾶς Χριστιανικὴν Παράδοσιν, ἡ ὁποία μᾶς προετοιμάζει καὶ μᾶς προπαρασκευάζει διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ κάπως μακροτέρου πρὸς ἡμᾶς Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον, προτοῦ νὰ δώσωμεν τὸ κείμενον καὶ μετάφρασιν τῶν «Πυθαγορείων Ἐπῶν τῶν Χρυσῶν», ἐθεωρήσαμεν ἐπάναγκες νὰ ἀποκαλύψωμεν ἐνταῦθα τὴν οὐσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς βοηθήσῃ διὰ νὰ κατανοήσωμεν τὴν οὐσίαν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ Θρησκείας. Διότι μόνον διὰ τῆς παραβολῆς καὶ τῆς παραθέσεως

---

(1) «Ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσι διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ διαφύγουν τῆς προσοχῆς τῶν ἄλλων, ὅτι ὡς κύριον καὶ πρωταρχικὸν σκοπὸν τοῦ βίου των δὲν προθέτουν ἄλλον ἢ τὴν νέκρωσιν τῆς σαρκὸς καὶ ὑπερνίκησιν τοῦ πειρασμοῦ». απόσπασμα από τον **Φαίδωνα** του Πλάτωνα (67e)

ομοίων θεμάτων (κατὰ τὰς πολυτιμοτάτας ὑποδείξεις καὶ μεθόδους τοῦ Πλάτωνος) κατορθώνει κανείς νὰ ἀνεύρῃ τὴν δυσδιάκριτον Ἀλήθειαν (1).

**

Ὅτι λοιπὸν ὁ Χριστιανισμὸς ἐννοεῖ διὰ τῆς λέξεως Νέκρωσις, τοῦτο ἡ Ἀρχαία Ἑλλὰς ἠνόει καὶ ἐξέφραζε διὰ τῆς ταυτοσήμου ἀπολύτως λέξεως Κάθαρσις. Τὰς δὲ δύο καλῶς προσδιωρισμένας περιόδους τοῦ Ἀνθρώπου : τὴν περίοδον τοῦ ὕπνου καὶ τῆς παντελοῦς ἀγνοίας καὶ ἀνικανότητος τοῦ Ἀνθρώπου νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀπύθμενον ἀκαθαρσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται (ἀκριβῶς ὅπως παραστατικώτατα ἡ Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ συμβολίζει, παραστάνουσα τὴν περίοδον ταύτην τοῦ Ἀνθρώπου μὴ πολὺ ἀπέχουσαν τῆς ζωῆς τῶν χοίρων, ποῦ μόνον τί θὰ φάγουν καὶ πῶς θὰ διαιωνίσουν τὸ εἶδός των καὶ πῶς θὰ

---

(1) Ἐὰν ὁ Πλάτων θεωρεῖται ὡς εἷς τῶν μεγίστων εἰσηγετῶν τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ ἂν ἡ Ἑλλὰς μεταξὺ τῶν μεγίστων δώρων των, προσέφερεν αὐτοῦσιον εἰς τὴν Δύσιν καὶ λοιπὸν Πεπολιτισμένον Κόσμον τὴν... Ἐπιστήμην, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν Διαλεκτικὴν Μέθοδον, τῆς ὁποίας ὁ κάλλιστος χειριστὴς εἶναι ὁ Πλάτων, καὶ τὴν ὁποίαν προήγαγεν εἰς τὸ πέρας αὐτῆς, ἐπιθέσας τὴν κορωνίδα, ὁ δαιμόνιος Ἀριστοτέλης. Ἰδοὺ δὲ πῶς θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὁρίσῃ τὴν ἔξοχον, τὴν ἀπαράμιλλον ταύτην μέθοδον τῆς ἀνευρέσεως τῆς Ἀληθείας, τῆς καταπατήσεως τῆς Δοκησισοφίας καὶ διπλῆς Ἀγνοίας, καὶ τῆς ὁποίας ὁ κάτοχος μόνον εἶναι ἀνέπαφος ἀπὸ τοῦ νὰ παραπλανᾶται καὶ νὰ ἐμπίπτῃ εἰς αἱρέσεις καὶ δοξοσοφίαν ἢ ψευδοπαιδείαν καὶ ψευδοπροφητείαν : Διαλεκτικὴ εἶναι ἡ Τέχνη ἐκείνη, ἥτις, διὰ τῆς ἀναλογίας καὶ ἀντιστοιχίας, τῆς παραβολῆς καὶ παραθέσεως, τῆς συγκρίσεως καὶ συσχετίσεως κάμνει νὰ κατανοήσῃ τις τὴν δύναμιν, τὴν ἔννοιαν, τὴν οὐσίαν, τὸν χαρακτῆρα ἑκάστου πράγματος, «ἑκάστου τῶν ὄντων». Τὴν μέθοδον ταύτην προσεπαθήσαμεν καὶ προσπαθοῦμεν, διὰ τοῦ συνολικοῦ συγγραφικοῦ μας ἔργου νὰ ἐπαναφέρωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα μας, ὡς τὸ ἀνώτατον ὄργανον καὶ ὅπλον πρὸς ἀνάδειξιν τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος ἀνταξίας τῆς Ἀρχαίας καὶ τῶν προσδοκιῶν τῶν ξένων ἀπὸ τοὺς Ἀπογόνους τόσον ἐνδόξων Προγόνων.

Δέον ἐνταῦθα νὰ τονίσωμεν, ἀποτίοντες φόρον θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης, ὅτι ἐκεῖνος ἐκ τῶν νεωτέρων συγγραφέων, ὅστις χειρίζεται ἀριστοτεχνικώτατα τὴν μέθοδον ταύτην τῆς ἀποκαλύψεως τῆς οὐσίας τῶν ὄντων διὰ τῆς ἀναλογίας, ἀντιστοιχίας, παραβολῆς, παραθέσεως, συγκρίσεως καὶ συσχετίσεως εἶναι ἡ μεγάλη Helena Petrovna Blavatsky, ἡ μεγίστη καὶ ἀποκαλυπτικωτάτη τῶν Συγγραφέων τῶν Νεωτέρων Χρόνων, ἡ ἐνστερνισθεῖσα ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, τὸ πνεῦμα καὶ τὰς μεθόδους τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ συντελέσασα ὅσον οὐδεὶς, εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Πνεύματος τῶν Ἑλληνικῶν Παραδόσεων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸ ὁποῖον παρέμενε τεθαμμένον, ἀλλ' αἰωνίως ζῶν, ὅπως τὸ σπέρμα τοῦ πυρὸς ὑπὸ τὴν τέφραν !

κοιμηθοῦν σκέπτονται, κάτω ἔχοντες πάντοτε ἐστραμμένην τὴν κεφαλήν καὶ οὐδέποτε ἀνακύπτοντες καὶ θαυμάζοντες τὰ κάλλη τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ μόνον μὲ τὰ γήϊνα καὶ τὸν βόρβορον συνφυρόμενοι καὶ διάγοντες) καὶ τὴν περίοδον τῆς Ἀφυπνίσεως καὶ Νεκρώσεως τῆς Σαρκός· τὰς δύο δηλαδὴ Περιόδους, τὰς ὁποίας ἡ Χριστιανικὴ Ὁρολογία διαστέλλει διὰ τῶν ἐκφαντορικωτάτων λέξεων : Ἀποστασία καὶ Ἀνάστασις ἡ Ἀρχαία Ἑλλὰς ἐκφράζει διὰ τῶν συμβολικῶν λέξεων : Ποσειδώνιος Περίοδος καὶ Πλουτώνιος Περίοδος· καὶ διὰ τῶν φιλοσοφικῶν ὅρων : Περίοδος τῆς Ἀφροσύνης καὶ περιόδος τῆς Φιλοσοφίας. Ἡ δευτέρα ὅμως Περίοδος, ἡ τῆς Φιλοσοφίας, καλῶς πρέπει νὰ ἐννοῶμεν, δὲν εἶναι ἀκομη ἡ Περίοδος τῆς Τελειότητος, ἀλλὰ τῆς συνεχοῦς προσπαθείας πρὸς τελείαν κατανίκησιν τοῦ ἐν ἡμῖν κτήνους, καὶ νέκρωσιν τῆς Σαρκός καὶ μόνον μετὰ τὴν πλήρη τοῦ Πειρασμοῦ κατανίκησιν καὶ καταπάτησιν, ἀκολουθεῖ ἡ Νίκη καὶ ὁ Στέφανος !

Μὲ ἄλλους λόγους τόσον ὁ Χριστιανισμός, ὅσον καὶ ἡ Ἀρχαία Ἑλλὰς (εἰσηγμένοι ἀμφότεροι εἰς τὴν ἐν τῷ Παντὶ Ἀλήθειαν) προσπαθοῦν παντοιοτρόπως νὰ εισαγάγουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερους εἰς τὴν ἐν τῷ Παντὶ Ἀλήθειαν, διότι μόνον τοιουτοτρόπως ἀπαλλάσσεται κανείς ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς Δυστυχίας καὶ εὑρίσκει τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν πραγματικὴν Ἐλευθερίαν καὶ Εὐδαιμονίαν, περιβαλλόμενος τὸ ἀπαστράπτον αἴγλη Κάλλος τὴν Παντοδυναμίαν καὶ Πανσοφίαν. Ἡ δὲ περίοδος αὕτη, ἡ καὶ σπουδαιοτάτη καὶ ὁ τελικὸς στόχος τῶν ἀνθρωπίνων προσπαθειῶν, εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ὁρολογίαν καὶ εἰς τὸ περιεκτικώτατον τῶν πάντων καὶ τῆς ἐν τῷ Παντὶ Ἀληθείας «Πιστεύω» μας, εξυπονοεῖται διὰ τῆς περισπουδάστου καὶ τὸ Μυστήριον τῶν Μυστηρίων περικλειούσης φράσεως : «Ζωὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος !».

Ἡ Περίοδος αὕτη εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς Παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ ὑπαινισσομένη ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Πατρὸς ! Τότε ὁ Ἄσωτος Υἱὸς ἀποκαθίσταται καὶ πάλιν εἰς τὴν Πατρικὴν Κληρονομίαν, καθιστάμενος Βασιλεὺς καὶ Θεός ! Διότι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας εἶναι νὰ μᾶς ἀποκαταστήσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν Πατρικὴν Κληρονομίαν, νὰ μᾶς καταστήσῃ Υἱοὺς Θεοῦ, νὰ μᾶς θεοποιήσῃ, καὶ νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν μας τὰς Δυνάμεις τοῦ Πνεύματος, καθιστῶν ἡμᾶς Θεουργούς, ὡς ἐγένετο μὲ τοὺς θαυματουργοὺς ἁγίους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, τοὺς ὄντως εἰσηγμένους εἰς τὴν ἐν τῷ Παντὶ Ἀλήθειαν, εἰς ὅλα τὰ Μυστήρια, ὄχι μόνον τῆς Φύσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ Πνεύματος, τοὺς διὰ τῆς Ἀσκήσεως καὶ Νεκρώσεως κατακτήσαντας ἀπόλυτον κυριαρχίαν, ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν Στοιχείων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἔτι φοβερωτέρων καὶ ἀποκρυφωτέρων Δυνάμεων τοῦ Πνεύματος.

***

Ἡ Περίοδος αὕτη εἰς τὴν Ἀρχαίαν Συμβολικὴν, εἶναι ἡ λεγομένη Δίιος Περίοδος, ἡ Περίοδος τῆς Βασιλείας. Τὴν ἀνωτάτην ταύτην ἐξέλιξιν τοῦ Ἀνθρώπου, μόνον οἱ προνομιοῦχοι καὶ ἄξιοι ἦτο θεμιτὸν νὰ γνωρίζουν εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Τοῦτο δὲ

ἀπεκαλύπτετο εἰς τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια. Ἔπρεπε ὅμως προηγουμένως νὰ ἐπιτελεσθῇ ἡ Κάθαρσις. Ἡ Νέκρωσις δηλαδὴ τῆς Σαρκός, καὶ νὰ περιβληθῇ, ὁ ὑποψήφιος διὰ τὴν ἀνωτάτην μύησιν, τὰς «Καθαρτικὰς Ἀρετάς»· ἀκολούθως δὲ ἐγνώριζε τὰ ἀνώτερα Μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως, τὰ συνδεδεμένα μὲ τὰς λεγομένας «Θεωρητικὰς Ἀρετάς». Τὰς Ἀρετὰς ταύτας τὰ «Χρυσᾶ Ἔπη» ἀποκαλύπτουν διὰ τῆς φράσεως «Θεῖαι Ἀρεταί». Εἶναι ἡ περίοδος καθ’ ἣν ὁ Ἄνθρωπος δαμάσας τελειωτικῶς τὸ ἐν αὐτῷ κτῆνος καὶ γενόμενος ἀνώτερος παντὸς Πειρασμοῦ, καθίσταται πλέον ἄξιος θείων ἐλλάμψεων· ὁ πνευματικὸς του ὀφθαλμὸς καθαρθεὶς διὰ τῆς νεκρώσεως τῆς σαρκός, ἀνακτᾷ τὴν δύναμίν του καὶ τὰ Ἀόρατα, ὁ Οὐράνιος ἢ Ἀπόκρυφος Κόσμος, τῷ καθίσταται ὁρατός. Καὶ τότε ἐπακολουθοῦν αἱ λεγόμεναι «Παραδειγματικαὶ ἢ Θεουργικαὶ ἢ Βασιλικαί», καθ’ ἃς ὁ μυούμενος εἰσάγεται εἰς τὴν τελικὴν Ἀλήθειαν, ὁπότε καὶ τῷ δίδεται τὸ Σκῆπτρον τῆς Βασιλείας καὶ τῆς Θεουργίας.(1)

***

Ὁλόκληρον τὴν ἐξέλιξιν ταύτην τοῦ Ἀνθρώπου, τὴν εὑρίσκει τις παραστατικωτάτα καὶ σαφέστατα ἀποκαλυπτομένην εἰς τὰ τῶν Πυθαγορείων Ἔπη τὰ Χρυσᾶ. Τὰ ὁποῖα καὶ διὰ τοῦτο θεωροῦνται ὡς τὸ ἀνώτατον καὶ ἀποκαλυπτικώτατον τῶν Εὐαγγελίων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Διότι «Εὐαγγέλιον» δὲν σημαίνει ἄλλο ἢ τὴν εὐχάριστον ἀγγελίαν ὅτι ἀναμένει τὸν Ἄνθρωπον, τὸν καταβάλλοντα τὴν σχετικὴν προσπάθειαν ἡ... Θεοποίησις. Τοῦτο ὑπόσχονται τὰ Χριστιανικά μας Εὐαγγέλια. Τοῦτο ὑπόσχονται καὶ τὰ τῶν «Πυθαγορείων Ἔπη τὰ Χρυσᾶ». Καὶ ὅπως τὰ Χριστιανικὰ Εὐαγγέλια ὑποδεικνύουν τὴν ὁδόν· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, εἰς τοὺς 71 των στίχους, θαυμασίω καὶ ἐκπληκτικῶ τῷ τρόπῳ ὁ ἐμπνευσμένος Συγγραφεὺς τῶν Πυθαγορείων Ἐπῶν, (2) ὑποδεικνύει τὴν ἀλάνθαστον καὶ δεδοκιμασμένην ὁδόν, τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν Θεοποίησιν καὶ Θεουργίαν !

---

(1) «Φιλοσοφίας μὲν ἔργον νοῦν (=πνεῦμα) ἡμᾶς ποιῆσαι· θεουργίας δὲ, ἑνόσαι ἡμᾶς τοῖς νοητοῖς (=πνευματικοῖς) ὥστε ἐνεργεῖν παραδειγματικῶς (=κάτοχοι τῶν δυνάμεων τοῦ πνεύματος). Ὀλυμπιόδωρος

(2) Ἴσως ὁ Λύσις.

Σημείωσις. Ἡ κατανομή τῶν Ἐπῶν εἰς τὰς διαφόρους Ἀρετάς, αἵτινες ἀντιστοιχοῦν μὲ τοὺς βαθμοὺς τῶν Ἐλευσίνιων Μυστηρίων, γίνεται ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ καθ’ ὑπόδειξιν τῶν Νεοπλατωνικῶν καὶ ἰδίως τοῦ Ὀλυμπιοδώρου.

Δ΄.) Τὰ τῶν Πυθαγορείων Ἔπη τὰ Χρυσᾶ (Κείμενον).

1ον. Πολιτικαὶ ἀρεταί.

Ἀθανάτους μὲν πρώτιστα θεούς, νόμῳ ὡς διάκεινται (1)
Τίμα· καὶ σέβου Ὅρκον (2)· ἔπειθ', ἥρωας (3) ἀγανούς·
Τοὺς τε Καταχθονίους σέβε Δαίμονας, (4) ἔννομα ῥέζων.
Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἀγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων, ἀρετῇ ποιού φίλον, ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σόν, ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.

2ον. Καθαρτικαὶ Ἀρεταί.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἰσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε:
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. Πρῆξεις δ' αἰσχρὸν ποτὲ μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκειν ἔργῳ τε, λόγῳ τε,

---

(1) Ὁ Νόμος, εἶναι ἡ συνολικὴ πανσοφία καὶ πανσθένεια τοῦ Κυρίου φιλοσόφου «Ἑνός», ἢ τοῦ Πατρός, συμφώνως πρὸς τὸν ὁποῖον τὰ πάντα διετάχθησαν. Καὶ οὐδεμία αὐτοῦ παραλλαγὴ εἶναι δυνατή. Πᾶσα παράβασις τοῦ Νόμου τούτου, τῆς Ἀνάγκης (ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν ὁμοίως οἱ Ἕλληνες) ἀποτελεῖ τὴν Παραφορὰν, τὴν Ἁμαρτίαν, τὴν Ἀφροσύνην καὶ τιμωρεῖται ἀναποτρέπτως. Τὸ ἀδιασάλευτον τοῦ Νόμου κάλλιστα ἔχει διατυπωθεῖ εἰς τὴν ἀκόλουθον ρήσιν: «Πάσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων (=τὸ Κρυφιόμυστον «Ἑν», Ταγαθόν), παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγὴ ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα.»
Ἡ τάξις καθ' ἣν εἶναι διατεταγμένοι οἱ Θεοί, τὴν ὁποίαν ἐνταῦθα ὑπαινίσσονται τὰ Χρυσᾶ Ἔπη, μέχρι σήμερον ἀκόμη ἔχει διασωθεῖ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς Ἑβδομάδος. Κυριακή (Sunday, Sonntag) ἡ ἡμέρα τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ Δευτέρα (Monday, Montag) ἡ ἡμέρα τῆς Σελήνης ἢ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἡ Τρίτη (=Mardi) ἡ ἡμέρα τοῦ Ἄρεως. Ἡ Τετάρτη (Mercredi) ἡ ἡμέρα τοῦ Ἑρμοῦ. Ἡ Πέμπτη (=Giovedi) ἡ ἡμέρα τοῦ Διός, ἡ Παρασκευή (Venerdì) ἡ ἡμέρα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Σαββάτου (Saturday), ἡ ἡμέρα τοῦ Κρόνου.

(2) Ὅρκος εἶναι ἡ ἰσχυρὰ ὑπόσχεσις τῆς ἐχεμυθίας καὶ τῆς μὴ μεταδόσεως τῆς Θείας Γνώσεως εἰς τοὺς ἀναξίους καὶ ἀκαθάρτους· ἢ ὁ θεῖος Ὅρκος, καθ' ὃν ὁ Νόμος, ὁ διέπων καὶ διοικῶν τὸ Σύμπαν, θὰ παραμείνῃ ἀναλλοίωτος εἰς αἰῶνας.

(3) Ἥρως εἶναι ἡ τάξις ἐκείνη τῶν Ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν φθάσει εἰς τοιαύτην τελειότητα, ὥστε δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐνσαρκωθοῦν ὡς Ἄνθρωποι, ἀπαλλαγέντες τῶν δεσμῶν τῆς σαρκός.

(4) Καταχθόνιος Δαήμων ἢ Δαίμων εἶναι οἱ Ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι

ΣΤ΄.) Τὰ τῶν Πυθαγορείων Ἔπη τὰ Χρυσᾶ (Μετάφρασις).

1ον. Πολιτικαὶ Ἀρεταί.

Τοὺς ἀθανάτους μὲν πρώτα θεούς, ὅπως ὑπὸ τοῦ Νόμου (1)
ἔχουσι διαταχθῆ, νὰ τιμᾶς καὶ τὸν Ὅρκον (2) ὁμοίως
σέβου· καθὼς καὶ τὴν τάξιν τῶν πεφωτισμένων Ἡρώων (3)
καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς χθονὸς κατοικοῦντας Δαίμονας (4) σέβου,
πράττων τὰ νόμιμα· καὶ τοὺς γονεῖς νὰ τιμᾶς, ὡς καὶ ὅσους
ἐκ γενετῆς πρὸς σὲ πρόσκεινται· καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐκείνους
φίλον σου νὰ προσλαμβάνῃς, εἰς τὴν Ἀρετὴν ποὺ προέχει,
ὅστους μετρημένους τοὺς λόγους κι ὠφέλιμα ἔργα ὑπείκουν
οὔτε τὸν φίλον ἐχθρὸν σου νὰ κάμῃς γι' ἀσήμαντον σφάλμα,
ἐφόσον δύνασαι· τοῦ δυνατοῦ δὲ τὸ μέτρον ὁρίζει
χαλύβδινος χείρ· οὕτως ἔσο πρὸς ταῦτα!

2ον. Καθαρτικαὶ Ἀρεταί.

Τῶν ἀκολούθων δὲ νὰ καταστέλλῃς τὴν ἄμετρον τάσιν
πάντοτε νὰ προσπαθῇς: τῆς γαστρὸς μὲν πρωτίστως καὶ ὕπνου
καὶ τῆς λαγνείας καὶ ὀργῆς. Κατ' ἰδίαν δὲ, μήτε μετ' ἄλλου,
νὰ διαπράξῃς αἰσχρὸν μήτε τολμήσῃς ποτέ· καὶ πρὸ πάντων
τὸν ἑαυτόν σου νὰ σέβεσαι· εἶτα καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ,

ἔφθασαν εἰς τὸν βαθμὸν ἐκεῖνον τῆς Μυήσεως, ὅστις, τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ἐκλέξουν ἢ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἀπὸ τὴν περαιτέρω μετενσάρκωσιν εἰςἀνθρώπινα σώματα· ἢ τὴν ἑκούσιον ἐπανάληψιν τῶν μετενσαρκώσεών των πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῆς βοηθείας τῶν συνανθρώπων των. Οἱ Πάνσοφοι οὗτοι Ἄνδρες εἶναι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν «Παγκόσμιον Ἀδελφότητα τῶν Μεμυημένων», τὴν ὁποίαν ὁ Ἡσίοδος ὑπαινίσσεται διὰ τῶνἀκολούθων στίχων του:

Τοὶ μὲν Δαίμονες εἰσὶ Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς
ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
οἱ γα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα . . .

Δυστυχῶς ἔκτοτε ἡ λέξις Δαίμων (Δαίμων, ὁ Ἐπίσταθμος, ὁ Σοφός, ὁ Ἐπιστήμων) περιέπεσεν—ὡς τόσαι ἄλλαι κάλλισται λέξεις—εἰς τὴν ἀποτροπαίαν σημασίαν. Εἰς δὲ τῶν κυρίων λόγων διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστιανικὸς Ἑλληνισμὸς ἐλήφθη καὶ κατεφρόνησε τὰ ΧρυσᾶἜπη—δηλαδὴ τὸ Ἀνώτατον Εὐαγγέλιον τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, εἶναι ἀκριβῶς οἱ πράξεις αὐτοὶ στίχοι, οἱ ὁμιλοῦντες περὶ Θεῶν, περὶ Καταχθονίων Δαιμόνων, ἐνῶ κατὰ βάθος ὑπάρχει ἀπόλυτος σύμπτωσις τῆς Χριστιανικῆς καὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης σὺν Θεοῖς, διότι Μία εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Οἱ 7 Θεοὶ εἶναι τὰ πρὸ τῆς ἡμέρας Ἐπτὰ Πνεύματα. Οἱ Ἥρωες καὶ οἱ Καταχθόνιοι Δαίμονες εἶναι οἱ Ἅγιοι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας καὶ δὴ οἱ Θεουργοὶ ἢ Θαυματουργοὶ Ἅγιοι.

Μηδ’ ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε· (5)
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ’ ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ’ ὀλέσθαι,
Ὅσσα τε δαιμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγε’ ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοίραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ’ ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζου:
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ’ ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί·
Προσπίπτουσ’, ὃν μήτ’ ἐκπλήσσεο, μήτ’ ἄρ’ ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτὸν ψεύδος δ’ ἤν πέρ τι λέγηται,
Πράως εἶχ’. Ὁ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελεσθήτω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ
Πρήξαι, μηδ’ εἰπεῖν, ὅτι τοι μὴ βέλτερον ἔστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
(Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ’ ἀνόητα πρὸς ἀνδρός),
Ἀλλὰ τάδ’ ἐκτελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ’ ἀνιήσῃ.
Πρήσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ πίστασαι, ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεῶν καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ’ ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ’ ἀμέλειαν ἔχειν χρή·
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε. (6)
Ποιεῖσθαι μέτρον δὲ λέγω τόδ’ ὃ μὴ σ’ ἀνιήσῃ. (7)
Εἰθίζου δὲ δίκαιαν ἔχειν καθάριον, (8) ἄθρυπτον.

---

(5) Δέον νὰ τονισθῆ ἐμφαντικώτατα ὅτι ἡ Ἀρχαία Ἑλλὰς ὡς ἀνώτατον κριτήριον οὐδέποτε παρεδέχετο τὴν Αὐθεντίαν, ἀλλὰ τὸ Λογικὸν τοῦ Ἀνθρώπου. «Τὸ παραγέμισμα τῶν κεφαλῶν» μὲ χιλιάδες ἀνοησίας δὲν ἦτο εὔκολον εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα· διότι οἱ Ἕλληνες διαρκῶς ἐσυνείθιζον, τότε μόνον νὰ παραδέχωνται τὰ λεγόμενα, τὰ παραδιδόμενα, **ἂν ἐπένευεν τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον ἢ τὸ λογικόν μας.** Τὸ σημερινὸν σύστημα τῆς μεταδόσεως μυριάδων ἀνοησιῶν, χωρίς ὁ δυστυχὴς μαθητὴς νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ Λογικοῦ του, (τοῦ θείου δώρου, τὸ ὁποῖον τὸν διακρίνει ἀπὸ τὸ ζῶον), εἶναι ἡ κυρία αἰτία τῆς μεγίστης ψυχικῆς νόσου· ἡ ὁποία ὑποσκάπτει τὰ θεμέλια τῆς διανοητικῆς καὶ πνευματικῆς ὑποστάσεώς μας, τῆς... Δοκησισοφίας τῆς Οἰήσεως καὶ Ἐπάρσεως! Διαρκῶς καὶ κατ’ ἐπανάληψιν τὰ Χρυσᾶ Ἔπη προτρέπουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν διακριτικῶν τῆς Αληθείας δυνάμεων τῆς Ψυχῆς, τῆς Γνώμης, τοῦ Λογικοῦ μας! Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς τὸν οὐρανογείτονα ἐκεῖνον Πολιτισμὸν καὶ νὰ εἴπουν τὴν τελευταίαν Λέξιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν Λογικὴν καὶ τὴν Γεωμετρίαν!

(6) Οἱ νόμοι τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπεχρέωναν τοὺς γονεῖς νὰ ἀνατρέφουν τὰ τέκνα των «μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ». Μουσικὴ (=Μοῦσαι, ἐσήμαινε τὴν συνολικότητα τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Τέχνης, τῆς μετα-

δικαιοσύνην ν’ ἀσκῆς καὶ παντοῦ ἀρχηγόν σου τὸν λόγον (5)
πρόβαλλε· ἔχων στὸν νοῦν ὅτι πρόκειται σ’ ὅλους ὁ τάφος
κι’ ὅτι τὰ χρήματα ἄλλοτε μὲν ἀποκτῶνται καὶ πάλιν
νὰ χάνωνται εἶναι· νὰ δέχεσαι πράως προσήκει
ὅσα δεινὰ οἱ θνητοὶ εἰς τὰς θείας ὀφείλουσι τύχας·
καὶ ἐξ αὐτῶν, ὅσα πλήττουσί σε, ἀγόγγυστως νὰ φέρῃς
καὶ νὰ γιατρεύῃς, προσπάθει, αὐτά, ὅσον δύνασαι, οὕτως
παρηγορῶν σεαυτὸν καὶ σκεπτόμενος· μέγα ἐκ τούτων
δὲν ἀπονέμει μερίδιον στοὺς ἐναρέτους ἡ Μοῖρα.
Εἰς τὴν πορείαν τοῦ βίου σου θὰ συναντήσῃς νὰ λέγουν
λόγους πολλοὺς—καὶ καλοὺς καὶ κακοὺς οὓς ποτὲ σου ἀκρίτως
μὴ περίβαλλε· οὔτε καὶ ἀπόρριπτε ἀλόγως· (6)
ἂν δὲ ἀκούσῃς νὰ λέγεται ψεῦδος, να δέχεσαι τοῦτο ἠρέμως·
πάντοτε δ’ ἀπαρεγκλίτως ἐκτέλει τὴν σύντασιν ταύτην:
προσέχε μήπως κανείς διὰ λόγου ἢ ἔργου σε πείσῃ
πράξιν νὰ κάμῃς ἢ λόγον νὰ εἴπῃς, ποὺ ἄπρεπος εἶναι·
πρὶν δὲ εἰς ἔργα κατέλθῃς, καλῶς νὰ σταθμίζῃς τὸ πρᾶγμα (5):
κίνδυνος ἄλλως ὑπάρχει μωρὸς νὰ φανῇς καὶ γελοῖος
(μόνον στὸν ἄφρονα πρέπει ἀνόητοι λόγοι καὶ ἔργα).
Νὰ ἐκτελῇς δὲ ἐκεῖνα, ποὺ δὲν θὰ σὲ βλάψουν κατόπιν·
οὔτε ποτὲ σου νὰ πράττῃς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς τὸ πρᾶγμα,
ἀλλ’ ὅσα χρήσιμα σοῦ εἶναι, διδάσκου· γιατὶ μόνον οὕτω
θὰ διαβῇς τὴν ζωήν σου τερπνότατα καὶ ὠφελίμως·
καὶ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ σώματος φρόντιζε, Φίλε!:
γυμναστικὴν καὶ ποτὸν καὶ τροφὴν νὰ λαμβάνῃς μὲ μέτρον· (6)
μέτρον δὲ λέγω ἐκεῖνο, ποὺ βλάβην δὲν θὰ προξενήσῃ. (7)
Δίαιταν δὲ καθαρὰν καὶ λιτὴν ἐξασκοῦ πάντα νάχῃς· (8)
ὅσα δὲ φθόνον καὶ μῖσος γεννοῦν, ν’ ἀποφεύγῃς νὰ πράττῃς, φρονίμως.
Μὴ δαπανᾷς παρακαίρως, ποιά εἶναι καλά μὴ γνωρίζων·
οὔτε φιλάργυρος ἔσο· τὸ μέτρον εἰς ὅλα προβάλλων.
Πράττε δ’ ἐκεῖνα, ποὺ δὲν θὰ σὲ βλάψουν· στὴν πράξιν τὸν λόγον (5)
προτάσσε· στὰ βλέφαρα σου ὁ ὕπνος ποτὲ νὰ μὴν ἔλθῃ,
πρὶν σταθμίσῃς ἐν ἑκάστῳ ἔργῳ ἐκείνης τῆς ἡμέρας:
«Τί ὑπ’ ἐμοῦ δὲν ἐπράχθη καλῶς;»—«Τί παρέβην;»—«Τί πράττω;»
Ἄρχισε ἀπὸ τὸ πρῶτον κ’ ἐξέτασε ἕως τὸ τέλος.

τρεπούσης τὸν Ἄνθρωπον εἰς μίαν Ἁρμονίαν. Δὲν εἶχε τὴν περιορισμένην σημασίαν τὴν ὁποίαν ἔχει σήμερον ἡ λέξις Μουσική. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν σημερινὴν ἐποχήν, ἡ Ἑλλὰς προσελάμβανε διὰ τῆς Γυμναστικῆς καὶ τοῦ ὑπαιθρίου ἀσκήσεως τὴν ἀσθένειαν. Ἡ αὔξησις τῶν Νοσοκομείων δὲν εἶναι ἔνδειξις πολιτισμοῦ. Τοὐναντίον, ἐνδείξεις καταπτώσεως καὶ ἐξαχρειώσεως. Ὅταν θὰ κλείουν τὰ Νοσοκομεῖα τὰς πύλας των, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἐλλείψει ἀσθενῶν, τότε θὰ ἔχωμεν σαφεῖς ἐνδείξεις ὅτι ὁ Πολιτισμός μας ὀρθοποδεῖ! «Ὅπου φάρμακα πολλὰ καὶ ἰατροὶ πολλοί, ἐκεῖ καὶ νόσοι πλεῖστοι», ἔλεγον σοφώτατα οἱ Πρόγονοί μας!

Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρόν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ᾽ ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.(5)
Μηδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων λογίσασθαι ἑκαστον·
«Πῆ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;»
Ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι, καὶ μετέπειτα
Δεινὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσεο, χρηστὰ δὲ τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ᾽ ἐκμελέτα, τούτων χρὴ ἐρᾶν σε.

3ον: Θεωρητικαὶ ἀρεταί.

Ταῦτά σε τῆς θείας Ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.(9)
Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα Τετρακτύν,(10)
Παγὰν ἀενάου Φύσεως. Ἀλλ᾽ ἔρχου ἐπ᾽ ἔργον
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. Τούτων δὲ κρατήσας
Γνώσεαι ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾖ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται.

4ον: Παραδειγματικαὶ Ἀρεταί.

Γνώμῃ δ᾽ ἥ θέμις ἐστί, Φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ᾽ ἐλπίζειν μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ᾽ ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ᾽ ἔχοντας
Τλήμονας, οἵ τ᾽ ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὔτ᾽ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.(11)
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι,
Ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλα φέρονται ἀπείρονα πήματ᾽ ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις (12) βλάπτουσα λέληθεν
Σύμφυτος· ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν γε κακῶν λύσιν ἂν δαίμοσι
εἰ πᾶσιν δείξαις οἵω τῷ δαίμονι χρῶνται.(13)

5ον: Ἱερατικαὶ ἢ θεουργικαὶ Ἀρεταί.

Ἀλλὰ σὺ θάρσει· ἔπει θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν, (14)
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα Φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ᾽ εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν ἔν τε καθαρμοῖς (15)
ἔν τε λύσει ψυχῆς, κρίνων καὶ φράζευ ἕκαστα.
Ἡνίοχον (5) γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ᾽ ἀπαλείψας σῶμα ἐς αἰθέρ᾽ ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεός, ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

καὶ μετὰ ταῦτα, ἂν βλέπῃς κακῶς πεπραγμένα νὰ ψέγῃς
τὸν ἑαυτόν σου· ἂν πάλιν καλῶς, τότε τέρπου ἐκθύμως.
Ταῦτα νὰ ἐπιδιώκῃς καὶ νὰ μελετᾷς πάντ' ἀνάγκη!
καὶ τὴν ἀγάπην σου πρέπει ἐστραμμένην πρὸς ταῦτα νὰ ἔχῃς.

3ον. Θεωρητικαὶ Ἀρεταί.

Γιατί τῆς θείας θὰ θέσουν σ' ἐν τέλει Ἀρετῆς εἰς τὸν δρόμον:
«Ναί, μὰ τὸν τὴν Τετρακτὺν παραδόσοντα εἰς τὴν ψυχήν μας,
πούναι τῆς Φύσεως τῆς ἀενάου, πηγή!» ἀλλὰ χώρει
ἐπὶ τὸ ἔργον, ἀφοῦ εὐχηθῇς στους θεούς νὰ τελέσουν!
Ἂν γίνεις κύριος τῶν ἀνωτέρω, τὴν σύστασιν τότε
καὶ τῶν θνητῶν τῶν ἀνθρώπων θὰ μάθῃς καὶ τῶν ἀθανάτων
πάλιν θεῶν· πῶς τὰ πάντα χωρίζονται καὶ πῶς κρατοῦνται.

4ον. Παραδειγματικαὶ Ἀρεταί.

Κι' ὡς εἶναι δίκαιον, τὴν περὶ τοῦ παντὸς Φύσιν θὰ μάθῃς,
οὖσαν ὁμοίαν καὶ οὔτε τὰ ἀνέλπιστα οὔτω θὰ ἐλπίζῃς,
οὔτε καὶ τίποτε τότε θὰ σοῦ διαφεύγῃ τῶν ὄντων.
Καὶ τῶν ἀνθρώπων θὰ μάθῃς τὴν τύχην· πῶς μόνοι των ἔχουν
τὰς συμφορὰς των ἐλέξει! Οἱ δύστηνοι! ποὺ οὔτε βλέπουν,
οὔτε ἀκούουν, ἂν κ' εἶναι πλησίον αὐτῶν ἡ χορεία
τῶν ἀγαθῶν! Καὶ μετροῦνται 'στὰ δάκτυλα ὅσοι γνωρίζουν
τὴν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὰ δεινά των.
Μοῖρα τοιαύτη κατέχει τὰς φρένας τῶν περισσοτέρων!
Ὅμοιοι μὲ τοὺς κυλίνδρους οἱ ἄνθρωποι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα
φέρονται βάσανα καὶ συμφορὰς, χωρὶς τέλος νὰ βλέπουν·
Δὲν διακρίνουν πῶς σύμφυτος, συνοπαδὸς των ἡ Ἔρις
θλίψιν καὶ βλάβην γεννᾷ, ἣν δὲν πρέπει κανεὶς νὰ προσάγῃ,
ἀλλὰ νὰ τὴν ἀποφεύγῃ ὀφείλει, ὑπείκων σχοπίμως.
Ναί, Πάτερ Ζεῦ! θὰ ἀπήλλαττες ἀπὸ τὰ βάσανα πάντας,
ἂν τοῖς ἐδείκνυες ποῖον Σωτῆρά των θεῖον, ἐντὸς των
ἔχουσιν· ἀλλὰ σὺ θάρσει· ἀφοῦ ἐνυπάρχει τὸ θεῖον
Γένος εἰς τοὺς ἐφημέρους ἀνθρώπους, πρὸς ὃ πάντα ἡ Φύσις
ἀποκαλύπτει ἀφθόνως τὴν ἐνδόμυχον της Σοφίαν!

5ον. Ἱερατικαὶ ἢ Θεουργικαὶ Ἀρεταί.

Ἂν δὲ καὶ σὺ κοινωνὸς τῶν τυγχάνῃς, θὰ κυριαρχήσῃς
ὅσων σὲ ἔχω προτρέψει· καὶ τότε τῶν τόσων βασάνων
θ' ἀπαλλαγῇς, τὴν ψυχήν σου ἀφοῦ ἐξαγνίσῃς μὲ ταῦτα·
Τῶν φαγητῶν, λοιπόν, ἄπεχε, ὡς εἴπομεν, καὶ εἰς τὴν «Λύσιν»
ἀπ' τὰ δεινὰ «τῆς Ψυχῆς» καὶ εἰς τὰ τῆς «Καθάρσεως», κρίνων!
Γνώμην δι΄ ἡνίοχον στήσας καθύπερθεν στάθμιζε πάντα!
Ἂν δ' ἀπαλείψας τὸ σῶμα σου, ἔρθῃς στὸν ἐλεύθερο Αἰθέρα,
ἄμβροτος, όχι θνητός, ἀλλ' ἀθάνατος θεὸς πλέον θὰ εἶσαι!

(7) Δὲν ὑπάρχει καλλείτερος ὁρισμὸς τοῦ Μέτρου!

(8) Καθάριος τροφὴ εἶναι ἡ ἀπηλλαγμένη αἱμάτων καὶ πτωματίνης, ἡ φυτοφαγική, ἡ φυσική τροφή, τὴν ὁποίαν δὲν ἐφεῖσθη ἡ τὰ πάντα λυμαινομένη κακοήθεια καὶ φιλοχρηματία τῶν ἀνθρώπων. Ἡ τεχνητὴ τροφή, ἡ «κονερβαρισμένη», εἶναι ἀσφαλὴς πηγὴ βαθμιαίας, ἀλλ' ἀναποφεύκτου δηλητηριάσεως.

(9) Ἡ θεία Ἀρετὴ εἶναι αἱ τέσσαρες ἀνώτεραι βαθμίδες τῶν Ἀρετῶν: αἱ Καθαρτικαί, αἱ Θεωρητικαί, αἱ Παραδειγματικαί καὶ Ἱερατικαὶ ἢ Θεουργικαί, αἱ θεοποιοῦσαι τὸν Ἄνθρωπον, περὶ ὧν θὰ διαπραγματευθῶμεν εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος.

(10) Ἡ Τετρακτὺς εἶναι αἱ Τέσσαρες ἀνώταται Ἀρχαὶ τοῦ Παντός: ἡ Ὕλη, ἡ Ψυχή, ὁ Νοῦς καὶ τὸ Ἀγαθόν. Τὰ ἀνώτατα Μυστήρια εἶναι συνδεδεμένα μὲ τὰς τέσσαρας αὐτὰς ἀρχάς, περὶ τὰς ὁποίας περιστρέφεται ἡ συνολικὴ Γνῶσις καὶ Ἔφεσις τῆς Ἀνθρωπίνης Ψυχῆς. Πρόοδος δὲ πρὸς τὴν Ἐπιστήμην καὶ Γνῶσιν δὲν σημαίνει ἄλλο παρὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιτέραν κατανόησιν τῶν τεσσάρων αὐτῶν Ἀρχῶν.

(11) Ὀλίγοι οἱ γνωρίζοντες τὴν ὁδόν, τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὴν Ἀπολύτρωσιν, εἰς τὴν Τετραπλῆν Ὑγείαν, διότι διατελοῦν εἰς τὴν διπλῆν Ἄγνοιαν. Τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως πρὸς τὴν ἐξυγίανσιν καὶ τὸ Φῶς, εἶναι ἡ ἀφυπνίσίς μας εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἐνοικούσης ἐν ἡμῖν Κόπρου τοῦ Αὐγείου. Ἄνευ τῆς ἀποτινάξεως τῆς Διπλῆς Ἀγνοίας, ἄνευ τῆς ἀφυπνίσεώς μας εἰς τὴν ἐπίγνωσιν, ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐνοικεῖ μέσα μας, οὐδεμία πρόοδος εἶναι δυνατή. Εἴμεθα καταδικασμένοι εἰς αἰώνιον στείρωσιν, ἀποτελμάτωσιν, δυστυχίαν!

(12) Ἔρις σύμφυτος, συνοπαδός, λυγρή, δὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἡ ἐνοικούσα Κόπρος τοῦ Αὐγείου, ἡ Τετραπλῆ δηλαδὴ μόλυνσις καὶ ἀσθένεια: σωματική, ψυχική, διανοητική καὶ πνευματική.

(13) Ὁ Δαίμων μας δὲν εἶναι ἄλλο ἢ τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον, πνεύμα, με τὰς τέσσερας δυνάμεις του: τὰς μουσικάς, τὰς μαντικάς, τὰς ἰατρικάς καὶ καθαρτικάς!

(14) Τὸ Θεῖον Γένος εἶναι «Ἡ Ἀδελφότης τῶν Μεμυημένων».

(15) Οἱ Καθαρμοὶ καὶ ἡ Λύσις Ψυχῆς φαίνεται ὅτι ἦσαν δύο συγγράμματα τῶν Πυθαγορείων, τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς περιεσώθησαν.

Εἴθε πᾶς Ἕλλην νὰ γνωρίσῃ ἐκ στήθους καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ ἀνελλιπῶς τὰ «Τῶν Πυθαγορείων Ἔπη τὰ Χρυσᾶ».

Απόδοσις του κειμένου στην Καθομιλουμένη Ελληνική

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΑΠΟ
ΑΝΤΩΝΙΟ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΧΑΛΑ

Α΄) Το ανώτατο, το πιο σύντομο και το πιο περιεκτικό από τα «Ευαγγέλια» της αρχαίας Ελλάδας.

Ένα από τα πιο εντυπωσιακά και άξια ιδιαίτερης μελέτης και προσοχής γεγονότα είναι ότι ακόμη και σήμερα η νεότερη Ελλάδα, μετά την πάροδο τόσων ετών από την Αναγέννησή της, δεν έχει αφυπνιστεί πλήρως ώστε να κατανοήσει ότι ένας Λυκούργος, ένας Όμηρος, ένας Πυθαγόρας και ένας Πλάτωνας — αποτελούν τέσσερις ανεξάντλητες πηγές δύναμης και ευεργεσίας· ότι ο πλούτος που πρόσφεραν και συνεχίζουν να προσφέρουν αρκεί να θελήσει κανείς να τον δεχτεί — είναι τόσο επιβλητικός και παντοδύναμος, ώστε να μπορεί, σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, αν διαδοθεί και αφομοιωθεί σωστά από τους Νεοέλληνες, να συντελέσει στη δημιουργία ενός Νεοελληνικού Πολιτισμού αντάξιου, χωρίς να υστερεί σε τίποτα, του Αρχαίου.

Αυτό που προκαλεί όμως ακόμα μεγαλύτερη απορία και έκπληξη είναι ότι η νεότερη Ελλάδα εξακολουθεί να αγνοεί το ανώτατο κειμήλιο των προγόνων της! Σε μια στιγμή που αυτό θα έπρεπε να αποτελεί τη βάση, το θεμέλιο της νεοελληνικής μόρφωσης και παιδείας!

Και ο ανώτατος αυτός θησαυρός της αρχαίας Ελλάδας δεν είναι άλλος από «Τα τῶν Πυθαγορείων Έπη τα Χρυσά», τα οποία, μέσα σε μόλις 71 στίχους, περιέχουν τέτοια συγκλονιστική δύναμη, ώστε δικαιολογημένα ονομάστηκαν «Χρυσά» και θεωρούνται ότι περικλείουν, μέσα στους ακλόνητους και ευεργετικότατους κόλπους τους, όλες τις υποθήκες, όλες τις υποδείξεις εκείνες, που είναι αρκετές, απαραίτητες, αναγκαίες για την θεοποίηση του ανθρώπου, για την επίτευξη της τετραπλής υγείας: σωματικής, διανοητικής, ψυχικής και πνευματικής!

Τόσο πιο εκπληκτική είναι αυτή η ασυγχώρητη άγνοια και εθελούσια, θεληματική απόρριψη του μεγαλύτερου ευεργετήματος· τόσο πιο ανεξήγητη αυτή η εθελούσια αυτοκαταδίκη μας στη στειρότητα και την αποξήρανση, στο σκοτάδι και την αφάνεια — όσο η Ελλάδα καυχιέται ότι ανέδειξε τους μεγαλύτερους Παιδαγωγούς και Αναμορφωτές, το ανυπέρβλητο Πάνθεον του Νου και της Καλλιτεχνίας, της Επιστήμης και της, χωρίς φθόνο, σε ολόκληρη την Ανθρωπότητα επικυρωμένης ευεργεσίας!

Ανώτερο, συντομότερο, πιο περιεκτικό, πιο ευεργετικό, πιο επιστημονικό εκπαιδευτικό σύστημα από τα «Πυθαγορείων Έπη τα Χρυσά», δεν έχει να επιδείξει ούτε η πλούσια σε ευεργεσίες και θησαυρούς αρχαία Ελλάδα, ούτε η παγκόσμια φιλολογία! Ούτε

την αρχαία Ελλάδα, την τόσο πλούσια σε μεγαλοφυΐες και παγκόσμιους Ευεργέτες, τίμησε περισσότερον και αποτελεσματικότερα, από άποψη ταχύτερης προαγωγής στα ανώτατα στρώματα της ανθρώπινης εξέλιξης, των προστρεχόντων σ' αυτήν, Διδασκαλία του Πυθαγόρα! Πράγματι! Μια Διδασκαλία κρίνεται — όπως και κάθε πραγματικά μεγάλος άνθρωπος — από τους καρπούς της. Κατά την αδιάσειστη και αδαμάντινη θεία ρήση του Ιησού: «Προσέχετε από τους ψευδοπροφήτες, οι οποίοι έρχονται προς εσάς με ενδύματα προβάτων, εσωτερικά όμως είναι λύκοι άρπαγες. Από τους καρπούς τους θα τους γνωρίσετε». Ο Διδάσκαλος λοιπόν κρίνεται από τους καρπούς του. Ο Νομοθέτης από τους νόμους του, και από τους καρπούς των νόμων του.

Η αψευδής Ιστορία διδάσκει, ότι οι καλύτεροι και μεγαλύτεροι Άνδρες της μεταπυθαγορείου αρχαίας Ελλάδας, αναδείχθηκαν τέτοιοι είτε διότι εκπαιδεύτηκαν απευθείας στη Σχολή που ίδρυσε ο ίδιος ο Πυθαγόρας (όπως ο μεγάλος Λύσις, ο δάσκαλος του Επαμεινώνδα, που απελευθέρωσε την Ελλάδα από τη Σπαρτιατική Τυραννία) είτε ακολουθώντας — μετά τον θάνατο του Πυθαγόρα — τη Διδασκαλία του.

Διότι πρέπει κανείς να έχει πάντοτε υπόψη του, ότι οι Μεγάλοι Ευεργέτες, και αποθανόντες εξακολουθούν να ευεργετούν την Ανθρωπότητα μέσω της αιώνιας ζωής, που απορρέει από τα έργα τους: ο Λυκούργος, για παράδειγμα, εξακολουθεί μέχρι σήμερα να είναι πηγή ευεργεσίας και εξυγίανσης για όσους προσέρχονται στη μεγαλοφυή νομοθεσία του. Και ακριβώς σε αυτό έγκειται το μεγαλείο και η αξία και η ουρανογειτώνων δόξα της αρχαίας Ελλάδας: Η ατελεύτητη χορεία των θείων της Ανδρών, εξακολουθεί μέχρι σήμερα μέσω των «Ευαγγελίων» τους να ευεργετεί όχι μόνο τους άμεσους απογόνους της, αλλά ολόκληρη την Ανθρωπότητα, κάθε προστρέχοντα και προσέχοντα αυτούς ή τα Ευαγγέλιά τους!

Β΄) Πυθαγόρας.

Η θεία Διδασκαλία του Πυθαγόρα είναι μια συνεχής ευεργεσία, όπως είπαμε, για όποιον προστρέχει σ' αυτήν. Εάν η θεία συγγραφή του Πλάτωνα έχει τέτοια πλαστουργό ενέργεια, απαράμιλλη και ασύγκριτη μορφωτική και εκπαιδευτική πανσθένεια, αυτό, κατά μέγιστο μέρος, οφείλεται, όχι τόσο στις Σωκρατικές Μεθόδους, τις τόσο πολύτιμες και συνταρακτικής αποτελεσματικότητας, όσο κυρίως και πρωτίστως στη Διδασκαλία του Πυθαγόρα, η οποία συναντάται σε κάθε σχεδόν σελίδα του Πλάτωνα!

Όλοι οι πραγματικοί Μαθητές του Πυθαγόρα αποδείχθηκαν Γίγαντες και Μυημένοι. Λίγοι από τους Νεοέλληνες γνωρίζουν τι παριστάνουν, από άποψη Επιστήμης και Ευεργετικότητας, οι τέσσερις — από τους τόσους μαθητές — του Πυθαγόρα: Εμπεδοκλής, Αλκύτας, Απολλώνιος ο Τυανεύς, Ιάμβλιχος. Οι τρεις από αυτούς έφτασαν στα ύπατα και τελικά στρώματα, καταστάντες, όπως και ο Διδάσκαλός τους Πυθαγόρας, Θεουργοί. Δηλαδή έφτασαν στην ανώτατη βαθμίδα των «Ελευσινίων Μυστηρίων».

Η διδασκαλία του Πυθαγόρα περιελάμβανε: α) Το δόγμα της Μετενσάρκωσης, Μετεμψύχωσης και των Προβιωτών. Οι βιογραφίες του Πυθαγόρα αναφέρουν τις προηγούμενες υπάρξεις του στη Γη ή προβιωτάς. β) Το δόγμα της ανάμνησης, κατά το οποίο κάθε άνθρωπος, υπερνικώντας και νεκρώνοντας τη σάρκα και προάγοντας σε ασυνήθη βαθμό αγνότητας, κάθαρσης και αγνείας, αναμιμνήσκεται βαθμιαία όλας τας προβιωτάς του. Τον ζηλευτό αυτό βαθμό οι βιογραφίες του Πυθαγόρα αναφέρουν, ότι τον είχε επιτύχει ο Πυθαγόρας και ότι από τη γέννησή του ως Πυθαγόρας, είχε αναμνησθεί τας προβιωτάς του. Στο πυθαγόρειο αυτό δόγμα στηρίζεται ο «Φαίδων» του Πλάτωνα, καθώς και οι συνταρακτικές αποκαλύψεις του στην Πολιτεία του, για τις Τρεις Μοίρες (1) οι οποίες και οι τρεις αποτελούν τη λεγόμενη Νέμεση (2). γ) Το δόγμα της προγνώσεως, δηλαδή, ότι η Ψυχή γνωρίζει από αυτοψία την Αλήθεια στο σύνολο του παντός και τη συνολική επιστήμη επειδή είναι αθάνατη. Και ότι η πραγματική γνώση, η πραγματική Επιστήμη, αποκτάται με την ανάμνηση από την ψυχή των Αληθειών που ήδη γνωρίζει, αφού κατέχει ήδη την Επιστήμη και Γνώση στο σύνολο του παντός. Η ανάμνηση αυτή επιτυγχάνεται με τη λεγόμενη μαιευτική μέθοδο — την οποία εφάρμοζε ο Σωκράτης. Στο δόγμα αυτό στηρίζεται το μεγαλύτερο και ουσιωδέστερο μέρος της Διδασκαλίας του Πλάτωνα. δ) Το δόγμα της αγνείας και της κάθαρσης, δηλαδή, ότι όποιος επιθυμεί την πραγματική θεία Γνώση και Επιστήμη, είναι ανάγκη να μη χορταίνει με αίματα και πτώματα, αλλά να ακολουθεί απολύτως φυτοφαγική δίαιτα, ούτε με ποτά και οινοπνευματώδεις αναθυμιάσεις, ούτε με ναρκωτικά (στα οποία πρέπει να συμπεριληφθεί και ο καπνός)· επιπλέον ποτέ να μην μολύνει και μιαίνει την συζυγική κλίνη, ούτε να μετατρέπει το Μυστήριο της Τεκνογονίας σε πηγή κακοηθέστατης και κτηνώδους ηδυπάθειας! ε). Ολόκληρο το Μυστήριο της Τεκνογονίας και Ανθρωπογονίας, όπως αυτό αποδεικνύεται καταφανέστατα από τον «Τίμαιο» του Πλάτωνα, το εξόχως πυθαγόρειο αυτό έργο, κατά γενική ομολογία της Αρχαιότητας· τέλος

---

(1) Λάχεσις, Κλωθώ, Άτροπος.

(2) Το δόγμα της Ανταπόδοσης, δηλαδή ότι κάθε άνθρωπος δρέπει τους καρπούς των πράξεών του, κατά το: «ό,τι σπείρεις, θα θερίσεις», είτε στην παρούσα ενσάρκωσή του, είτε άμεσα, ή σε μία από τις μελλοντικές μετενσαρκώσεις του· και το δόγμα της εκλογής, από κάθε ψυχή που ορμά προς νέα ενσάρκωση, του μελλοντικού νέου της βίου στη Γη, η οποία εκλογή καθορίζεται από το ποιόν της τελευταίας της επί της Γης ζωής.

στ΄) Την οδό την άγουσα προς τη Θεουργία (η οποία δεν είναι άλλο παρά η Θαυματουργία των καθ' ημάς Αγίων θαυματουργών).

Ο Πυθαγόρας είναι επιπροσθέτως αναπόσπαστα συνδεδεμένος με τα μαθηματικά και με τη μουσική.

Συγκεφαλαιώνοντας δε, αδιαψεύστως και αδιαμφισβητήτως λέμε, ότι επιβλητικότερη, ευεργετικότερη, μουσικότερη, συνολικότερη Επιστήμης, αγνότερη και αποτελεσματικότερη Φυσιογνωμία της του Πυθαγόρου, δεν παρουσιάστηκε έκτοτε στον ζοφερό ορίζοντα της Δύσεως, της οποίας και μόνη η ανάμνηση είναι πηγή μουσικής, επιστήμης, αναγωγής στους Κόσμους της Νοήσεως και διαρκούς ευεργεσίας!

Γ΄.) Η κατάκτηση της εν τω παντί αλήθειας.

— Τα αναπόσπαστα μέσα και η αλάνθαστη οδός, η άγουσα προς την πανσοφία, παντοδυναμία, θεουργία και θεοποίηση.
— Οι τρεις περίοδοι της ανθρώπινης Ζωής.—Η αποστασία, η ανάσταση, η επιστροφή στην αγκαλιά του Πατρός. Αντίστοιχες με τις αρχαίες ελληνικές 3 περιόδους: Ποσειδώνιον, Πλουτώνιον, Δίιον, τις αποτελούσες τη συνολικότητα της ανθρώπινης εξέλιξης.
— Το μέγιστο δώρο της αρχαίας Ελλάδας προς την ανθρωπότητα, για την ανεύρεση και κατανόηση της αλήθειας.

Εάν η θεία Διδασκαλία του Χριστού αποτελεί τη μεγαλύτερη ευεργεσία προς τον ελληνισμό και τη Δύση, αυτό κυρίως και πρωτίστως συμβαίνει διότι υπέδειξε στην Ανθρωπότητα την οδό, την άγουσα προς την Απολύτρωση και Θεοποίηση του Ατόμου. Ολόκληρη η εξέλιξη του Ανθρώπου παραστατικότατα, με αριστοτεχνία απαράμιλλη και με περιεκτικότητα υπερβαίνουσα και την παροιμιώδη Σπαρτιατική, συμβολίζεται στην εκφαντορικώτατη των Παραβολών Του, την του Ασώτου Υιού.

Τότε ο Άνθρωπος αρχίζει τον πραγματικό ανθρώπινο βίο· τότε αρχίζει να μάχεται και να αγωνίζεται για την επίτευξη και πραγματοποίηση της αληθινής ελευθερίας, ευδαιμονίας και σοφίας ή επιστήμης, όταν αφυπνιστεί, όπως ο Άσωτος Υιός, στην επίγνωση της Κόπρου του Αυγεία στην οποία κυλίεται, και η οποία ενοικούσα παντοειδής και πολύμορφη κακία, ηδυπάθεια, πάθη, θυμός, ακολασία, αλαζονεία, ακατάσχετη φιλοπρωτία και ιδιοτέλεια, ο... πειρασμός! Το σημείο με άλλους λόγους, εκκίνησης προς τη βελτίωση του Ανθρώπου και την πραγματική Ζωή, είναι η αφυπνισίς μας στην επίγνωση του κτηνώδους και αμαρτωλού και άφρονου βίου τον οποίο μέχρι εκείνη τη στιγμή διάγουμε.

Ευτυχής ο άνθρωπος ο οποίος ακούει —στην πλήρη ειδώλων, σκιών, απάτης, φαντασμάτων και αγωνίας ζωή του— τη Σάλπιγγα της Αφυπνίσεως να ηχεί μέσα του!

Τρισμάκαρον εκείνο το Άτομο, το οποίο αισθάνεται αναβλέπον πρώτη φορά το Όμμα της Ψυχής του, και αφυπνιζόμενο στη διάγνωση του εν ημίν ενοικούντος Κτήνους, της εν ημίν αυτής εμφωλευούσης Κόπρου του Αυγεία, του παντοειδούς, πολυμόρφου και ειδεχθούς και παραπλανητικού και απατηλού Πειρασμού, του συνωνύμου με την απάτη, το ψεύδος, το είδωλο, την απογοήτευση, τα δάκρυα, την αγωνία, τη... Δυστυχία, τη δουλεία!

Από τη στιγμή της Αφυπνίσεως αρχίζει η προσπάθεια της κάθαρσης, της εξαγνίσεως, της υποταγής του εν ημίν Κτήνους, της υπερνικήσεως του πειρασμού, της νεκρώσεως της σαρκός!

Η κατ' εξοχήν Θρησκεία της Κάθαρσης είναι η Χριστιανική, της οποίας το ανώτατο Σύμβολο και υπερτάτη υπόδειξη της οδού, της αγούσης στην πραγματική Νίκη, Ελευθερία, Ευδαιμονία, Παντοδυναμία, Πανσοφία και Θεοποίηση, είναι ο Σταυρός, ο σημαίνων την υπερνίκηση, τη νέκρωση του εν ημίν κτήνους, την αυτοκυριαρχία και υποταγή του Πειρασμού. Αυτός ο ίδιος ο Χριστός, τότε αρχίζει τη Διδασκαλία και Θαυματουργία Του, όταν προηγουμένως έχει υποτάξει τον Σατανά, κατόπιν της τεσσαρακονθήμερής Του Νηστείας, της πλήρους δηλαδή και τελείας απαρνήσεως της Ύλης και της αποτάξεως της Ακατάσχετης Φιλοπρωτίας και Εγωισμού.

Την περίοδο αυτή της Νηστείας, της προσπάθειας και αγώνα για τη Νέκρωση της Σαρκός, η Αρχαία Ελλάδα συμβολίζει με τον Άδη ή τον Πλούτωνα, η δε φιλοσοφική λέξη επί του προκειμένου είναι η Κάθαρσις, μία από τις θειότατες και ανώτατες λέξεις της Προγονικής μας Κληρονομιάς, από την κατανόηση της οποίας εξαρτάται αυτή η κατανόηση της ουσίας του Ελληνισμού και των Προγονικών Παραδόσεων. Ιδού πώς ο Πλάτων ορίζει την Κάθαρση, στον κατ' εξοχήν διάλογό του τον «Φαίδωνα»: «Κάθαρσις δε είναι άρα ου τούτο συμβαίνει, όπερ πάλαι εν τω λόγω λέγεται, το χωρίζειν ότι μάλιστα από του σώματος την ψυχήν και εθίσαι αυτήν καθ' εαυτήν πανταχόθεν εκ του σώματος συναγείρεσθαί τε και αθροίζεσθαι, και οικείν κατά το δυνατόν και εν τω νυν παρόντι και εν τω έπειτα μόνην καθ' εαυτήν, εκλυομένην ώσπερ εκ δεσμών, εκ του σώματος»; (1) Όπου βλέπει κανείς, ότι μόνο μέσω της κάθαρσης, και της αληθινής πνευματικής άσκησης, πραγματοποιείται η αληθινή ελευθερία από τα δεινά της σάρκας!

———————————————-

(1) Και μήπως άραγε κάθαρσις σημαίνει άλλο τι παρά τον όσο το δυνατόν τελειότερον χωρισμόν της Ψυχής από του Σώματος και την εκγύμνασιν και εξάσκησιν αυτής, όπως συμπτύσσεται και συγκεντρωθεί μακράν από κάθε σημείον του Σώματος και όπως κατοικεί κατά το δυνατόν και εις την σημερινήν της ζωήν, και εις την μελλοντικήν, μόνη καθ' εαυτήν, εκλυομένη και απελευθερουμένη εκ του Σώματος, ως εκ δεσμωτηρίου και φυλακής;

Ιδού πάλι πώς ο Πλάτωνας στον ίδιο τον περισπούδαστο και θειότατο Διάλογό του καθορίζει τον πραγματικό, τον πρώτιστο και κύριο ρόλο και σκοπό της ζωής του όντως φιλοσόφου, από τον οποίο και καταφαίνεται τι η Αρχαία Ελλάδα (η δώσασα και το όνομα) εννοούσε διά της λέξεως "φιλοσοφία" οποία και πόσον κατεπροδόθη η λέξις αυτή (όπως και τόσες άλλες) υπό της σημερινής παραπαιούσης «προοδευτικής» και «πεπολιτισμένης» εποχής μας! «Κινδυνεύουσιν γαρ όσοι τυγχάνουσιν ορθώς απτόμενοι της φιλοσοφίας λεληθέναι τους άλλους, ότι ουδέν άλλο αυτοί επιτηδεύουσιν ή αποθνήσκειν τε και τεθνάναι» (1).

***

Βλέπει λοιπόν ο εύμενής αναγνώστης την απόλυτη συνταύτιση της ουσίας του Χριστιανισμού με το πνεύμα της Αρχαίας Ελλάδας! Εμείς οι νεότεροι Έλληνες είμαστε εξαιρετικά προνομιούχοι, όπως το τονίσαμε ήδη στους σκοπούς της σειράς μας «Ελληνικές Παραδόσεις – Ελληνικός Πολιτισμός», διότι, εκτός από την Αρχαία Ελληνική Παράδοση, είμαστε συνυφασμένοι και εμπεποτισμένοι με τη θεία θρησκεία του Χριστού, της οποίας το κάλλος και η Ευεργετικότητα είναι Ουράνια και Υπέρθεα! Πρέπει δε να τονίσουμε εδώ ότι είμαστε οπλισμένοι περισσότερο από όλους για την επίτευξη του ανώτατου σκοπού του ανθρώπου: της κατάκτησης δηλαδή, και κατανόησης της εν τω Παντί Αλήθειας! Πριν όμως κατορθώσουμε πλήρως να αντιληφθούμε και να ενστερνιστούμε τους παραδεισίους καρπούς της Αρχαίας Ελληνικής Παράδοσης και το άφθαστο κάλλος και ανώτατη σοφία, την υποκρυπτόμενη υπό το Ελληνικό Πάνθεον και τον Ομηρικό ή Ορφικό ή Ησιόδειο Συμβολισμό, είναι ανάγκη να έχουμε πάντοτε υπόψη μας την πλησιέστερη και οικειότερη προς εμάς Χριστιανική Παράδοση, η οποία μας προετοιμάζει και μας προπαρασκευάζει για την κατανόηση του κάπως μακρύτερου προς εμάς Αρχαίου Ελληνικού Πνεύματος. Και αυτός είναι ο λόγος, για τον οποίο, πριν δώσουμε το κείμενο και τη μετάφραση των «Πυθαγορείων Επών των Χρυσών», θεωρήσαμε αναγκαίο να αποκαλύψουμε εδώ την ουσία του Χριστιανισμού, πράγμα το οποίο θα μας βοηθήσει στο να κατανοήσουμε την ουσία του Αρχαίου Ελληνικού Πνεύματος και Θρησκείας. Διότι μόνο μέσω της παραβολής και της παράθεσης ομοίων θεμάτων (κατά τις πολυτιμότατες υποδείξεις και μεθόδους του Πλάτωνα) κατορθώνει κανείς να ανεύρει την δυσδιάκριτη Αλήθεια (1).

---

(1) «Ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσι διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ διαφύγουν τῆς προσοχῆς τῶν ἄλλων, ὅτι ὡς κύριον καὶ πρωταρχικὸν σκοπὸν τοῦ βίου των δὲν προθέτουν ἄλλο παρά τὴν νέκρωσιν τῆς σαρκὸς καὶ ὑπερνίκησιν τοῦ πειρασμοῦ». Απόσπασμα από τον Φαίδωνα του Πλάτωνα (67e)

***

Ότι λοιπόν ο Χριστιανισμός εννοεί με τη λέξη Νέκρωσις, αυτό η Αρχαία Ελλάδα εννοούσε και εξέφραζε με την ταυτόσημη απολύτως λέξη Κάθαρσις. Τις δύο καλώς προσδιορισμένες περιόδους του Ανθρώπου: την περίοδο του ύπνου και της παντελούς αγνοίας και ανικανότητας του Ανθρώπου να κατανοήσει την άβυσσο της ακαθαρσίας, στην οποία βρίσκεται (ακριβώς όπως παραστατικότατα η Παραβολή του Ασώτου Υιού συμβολίζει, παρουσιάζοντας αυτή την περίοδο του Ανθρώπου όχι πολύ μακριά από τη ζωή των χοίρων, που μόνο τι θα φάνε και πώς θα διαιωνίσουν το είδος τους και πώς θα

---

(1) Ἐὰν ὁ Πλάτων θεωρεῖται ὡς εἰς τῶν μεγίστων εἰσηγετῶν τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ ἂν ἡ Ἑλλὰς μεταξὺ τῶν μεγίστων δώρων των, προσέφερεν αὐτοῦσιον εἰς τὴν Δύσιν καὶ λοιπὸν Πεπολιτισμένον Κόσμον τὴν... Ἐπιστήμην, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν Διαλεκτικὴν Μέθοδον, τῆς ὁποίας ὁ κάλλιστος χειριστὴς εἶναι ὁ Πλάτων, καὶ τὴν ὁποίαν προήγαγεν εἰς τὸ πέρας αὐτῆς, ἐπιθέσας τὴν κορωνίδα, ὁ δαιμόνιος Ἀριστοτέλης. Ἰδοὺ δὲ πῶς θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὁρίσῃ τὴν ἔξοχον, τὴν ἀπαράμιλλον ταύτην μέθοδον τῆς ἀνευρέσεως τῆς Ἀληθείας, τῆς καταπατήσεως τῆς Δοκησισοφίας καὶ διπλῆς Ἀγνοίας, καὶ τῆς ὁποίας ὁ κάτοχος μόνον εἶναι ἀνέπαφος ἀπὸ τοῦ νὰ παραπλανᾶται καὶ νὰ ἐμπίπτῃ εἰς αἱρέσεις καὶ δοξοσοφίαν ἢ ψευδοπαιδείαν καὶ ψευδοπροφητείαν : Διαλεκτικὴ εἶναι ἡ Τέχνη ἐκείνη, ἥτις, διὰ τῆς ἀναλογίας καὶ ἀντιστοιχίας, τῆς παραβολῆς καὶ παραθέσεως, τῆς συγκρίσεως καὶ συσχετίσεως κάμνει νὰ κατανοήσῃ τις τὴν δύναμιν, τὴν ἔννοιαν, τὴν οὐσίαν, τὸν χαρακτῆρα ἑκάστου πράγματος, «ἑκάστου τῶν ὄντων». Τὴν μέθοδον ταύτην προσεπαθήσαμεν καὶ προσπαθοῦμεν, διὰ τοῦ συνολικοῦ συγγραφικοῦ μας ἔργου νὰ ἐπαναφέρωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα μας, ὡς τὸ ἀνώτατον ὄργανον καὶ ὅπλον πρὸς ἀνάδειξιν τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος ἀνταξίας τῆς Ἀρχαίας καὶ τῶν προσδοκιῶν τῶν ξένων ἀπὸ τοὺς Ἀπογόνους τόσον ἐνδόξων Προγόνων.

Δέον ἐνταῦθα νὰ τονίσωμεν, ἀποτίοντες φόρον θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης, ὅτι ἐκεῖνος ἐκ τῶν νεωτέρων συγγραφέων, ὅστις χειρίζεται ἀριστοτεχνικώτατα τὴν μέθοδον ταύτην τῆς ἀποκαλύψεως τῆς οὐσίας τῶν ὄντων διὰ τῆς ἀναλογίας, ἀντιστοιχίας, παραβολῆς, παραθέσεως, συγκρίσεως καὶ συσχετίσεως εἶναι ἡ μεγάλη Helena Petrovna Blavatsky, ἡ μεγίστη καὶ ἀποκαλυπτικωτάτη τῶν Συγγραφέων τῶν Νεωτέρων Χρόνων, ἡ ἐνστερνισθεῖσα ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, τὸ πνεῦμα καὶ τὰς μεθόδους τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ συντελέσασα ὅσον οὐδείς, εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Πνεύματος τῶν Ἑλληνικῶν Παραδόσεων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸ ὁποῖον παρέμενε τεθαμμένον, ἀλλ' αἰωνίως ζῶν, ὅπως τὸ σπέρμα τοῦ πυρὸς ὑπὸ τὴν τέφραν !

κοιμηθούν σκέπτονται, έχοντας πάντοτε στραμμένη την κεφαλή προς τα κάτω και ποτέ δεν ανακύπτουν και θαυμάζουν τα κάλλη του ουρανού, αλλά μόνο με τα γήινα και τον βόρβορο συνφυρόμενοι και διάγοντες) και την περίοδο της Αφυπνίσεως και Νεκρώσεως της Σαρκός· τις δύο δηλαδή Περιόδους, τις οποίες η Χριστιανική Ορολογία διαστέλλει με τις εκφαντορικότατες λέξεις: Αποστασία και Ανάστασις. Η αρχαία Ελλάδα εκφράζει με τις συμβολικές λέξεις: Ποσειδώνιος Περίοδος και Πλουτώνιος Περίοδος· και με τους φιλοσοφικούς όρους: Περίοδος της Αφροσύνης και περίοδος της Φιλοσοφίας. Η δεύτερη όμως Περίοδος, η της Φιλοσοφίας, καλώς πρέπει να εννοούμε, δεν είναι ακόμα η Περίοδος της Τελειότητος, αλλά της συνεχούς προσπάθειας προς τελείαν κατανίκηση του εν ημίν κτήνους, και νέκρωση της Σαρκός και μόνο μετά την πλήρη του Πειρασμού κατανίκηση και καταπάτηση, ακολουθεί η Νίκη και ο Στέφανος!

Με άλλους λόγους τόσο ο Χριστιανισμός, όσο και η Αρχαία Ελλάδα (εισηγμένοι αμφότεροι στην εν τω Παντί Αλήθεια) προσπαθούν με κάθε τρόπο να εισαγάγουν όσο το δυνατόν περισσότερους στην εν τω Παντί Αλήθεια, διότι μόνο έτσι απαλλάσσεται κανείς από τους όνυχας της Δυστυχίας και βρίσκει την ανάπαυση, την πραγματική Ελευθερία και Ευδαιμονία, περιβαλλόμενος το απαστράπτον αίγλη Κάλλος την Παντοδυναμία και Πανσοφία. Η δε περίοδος αυτή, η και σπουδαιοτάτη και ο τελικός στόχος των ανθρωπίνων προσπαθειών, στην Χριστιανική Ορολογία και στο περιεκτικότατο των πάντων και της εν τω Παντί Αλήθειας «Πιστεύω» μας, εξυπονοείται με την περισπούδαστη και το Μυστήριο των Μυστηρίων περικλείουσα φράση: «Ζωή του μέλλοντος αιώνος!».

Η Περίοδος αυτή είναι η υπαινισσόμενη από την Παραβολή του Ασώτου Υιού επιστροφή στην αγκαλιά του Πατρός! Τότε ο Άσωτος Υιός αποκαθίσταται και πάλι στην Πατρική Κληρονομιά, καθιστάμενος Βασιλεύς και Θεός! Διότι ο τελικός σκοπός της Χριστιανικής Θρησκείας είναι να μας αποκαταστήσει και πάλι στην Πατρική Κληρονομιά, να μας καταστήσει Υιούς Θεού, να μας θεοποιήσει, και να θέσει στη διάθεσή μας τις Δυνάμεις του Πνεύματος, καθιστώντας μας Θεουργούς, όπως έγινε με τους θαυματουργούς αγίους της καθ' ημάς Εκκλησίας, τους όντως εισηγμένους στην εν τω Παντί Αλήθεια, σε όλα τα Μυστήρια, όχι μόνο της Φύσεως, αλλά και του Πνεύματος, που με την Άσκηση και Νέκρωση κατέκτησαν απόλυτη κυριαρχία, όχι μόνο επί των Στοιχείων, αλλά και επί των ακόμα φοβερώτερων και αποκρυφώτερων Δυνάμεων του Πνεύματος.

***

Η Περίοδος αυτή στην Αρχαία Συμβολική, είναι η λεγόμενη Δίιος Περίοδος, η Περίοδος της Βασιλείας. Την ανώτατη αυτή εξέλιξη του Ανθρώπου, μόνο οι προνομιούχοι και άξιοι ήταν θεμιτό να γνωρίζουν στην Αρχαία Ελλάδα. Αυτό δε αποκαλυπτόταν στα Ελευσίνια Μυστήρια. Έπρεπε όμως προηγουμένως να επιτελεστεί η Κάθαρσις. Η Νέκρωσις δηλαδή της Σαρκός, και να περιβληθεί ο υποψήφιος για την ανώτατη μύηση τις «Καθαρτικές Αρετές»· ακολούθως δε γνώριζε τα ανώτερα Μυστήρια της ανθρώπινης

εξέλιξης, τα συνδεδεμένα με τις λεγόμενες «Θεωρητικές Αρετές». Τις Αρετές αυτές τα «Χρυσά Έπη» αποκαλύπτουν με τη φράση «Θεῖαι Αρεταί». Είναι η περίοδος κατά την οποία ο Άνθρωπος δαμάσας τελειωτικά το εν αυτώ κτήνος και γενόμενος ανώτερος παντός Πειρασμού, καθίσταται πλέον άξιος θείων ελλάμψεων· ο πνευματικός του οφθαλμός καθαρθείς με τη νέκρωση της σαρκός, ανακτά τη δύναμή του και τα Αόρατα, ο Ουράνιος ή Απόκρυφος Κόσμος, καθίσταται ορατός. Και τότε επακολουθούν οι λεγόμενες «Παραδειγματικές ή Θεουργικές ή Βασιλικές», κατά τις οποίες ο μυούμενος εισάγεται στην τελική Αλήθεια, οπότε και του δίδεται το Σκῆπτρον της Βασιλείας και της Θεουργίας.(1)

***

Ολόκληρη αυτή την εξέλιξη του Ανθρώπου, την βρίσκει κανείς παραστατικότατα και σαφέστατα αποκαλυπτόμενη στα των Πυθαγορείων Έπη τα Χρυσά. Τα οποία και γι' αυτό θεωρούνται ως το ανώτατο και αποκαλυπτικότατο των Ευαγγελίων της αρχαίας Ελλάδας. Διότι «Ευαγγέλιο» δεν σημαίνει άλλο παρά την ευχάριστη αγγελία, ότι περιμένει τον Άνθρωπο, τον καταβάλλοντα την σχετική προσπάθεια, η... Θεοποίηση. Αυτό υπόσχονται τα Χριστιανικά μας Ευαγγέλια. Αυτό υπόσχονται και τα των «Πυθαγορείων Έπη τα Χρυσά». Και όπως τα Χριστιανικά Ευαγγέλια υποδεικνύουν την οδό· κατά τον ίδιο τρόπο, στους 71 στίχους τους, θαυμαστά και εκπληκτικά με τον τρόπο τους ο εμπνευσμένος Συγγραφέας των Πυθαγορείων Επών, (2) υποδεικνύει την αλάνθαστη και δεδοκιμασμένη οδό, την άγουσα στη Θεοποίηση και Θεουργία!

---

(1) «Φιλοσοφίας μεν έργον νουν (=πνεύμα) ημάς ποιήσαι· θεουργίας δε, ενώσαι ημάς τοις νοητοίς (=πνευματικοίς) ώστε ενεργείν παραδειγματικώς (=κάτοχοι των δυνάμεων του πνεύματος). Ολυμπιόδωρος

(2) Ίσως ο Λύσις.

Σημείωση. Η κατανομή των Επών στις διάφορες Αρετές, που αντιστοιχούν στους βαθμούς των Ελευσινίων Μυστηρίων, γίνεται από τον μεταφραστή κατά υπόδειξη των Νεοπλατωνικών και ιδίως του Ολυμπιοδώρου.

Δ΄.) Τὰ τῶν Πυθαγορείων Ἔπη τὰ Χρυσᾶ (Κείμενον).

1ον. Πολιτικαὶ ἀρεταί.

Ἀθανάτους μὲν πρώτιστα θεούς, νόμῳ ὡς διάκεινται (1)
Τίμα· καὶ σέβου Ὅρκον (2)· ἔπειθ', ἥρωας (3) ἀγανούς·
Τοὺς τε Καταχθονίους σέβε Δαίμονας, (4) ἔννομα ῥέζων.
Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἀγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων, ἀρετῇ ποιού φίλον, ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σόν, ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.

2ον. Καθαρτικαὶ Ἀρεταί.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἰσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε:
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. Πρῆξεις δ' αἰσχρὸν ποτὲ μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκειν ἔργῳ τε, λόγῳ τε,

---

(1) Ὁ Νόμος, εἶναι ἡ συνολικὴ πανσοφία καὶ πανσθένεια τοῦ Κυρίου φιλοσόφου «Ἑνός», ἢ τοῦ Πατρός, συμφώνως πρὸς τὸν ὁποῖον τὰ πάντα διετάχθησαν. Καὶ οὐδεμία αὐτοῦ παραλλαγὴ εἶναι δυνατή. Πᾶσα παράβασις τοῦ Νόμου τούτου τῆς Ἀνάγκης (ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν ὁμοίως οἱ Ἕλληνες) ἀποτελεῖ τὴν Παραφορὰν, τὴν Ἀμαρτίαν, τὴν Ἀφροσύνην καὶ τιμωρεῖται ἀναποτρέπτως. Τὸ ἀδιασάλευτον τοῦ Νόμου κάλλιστα ἔχει διατυπωθεῖ εἰς τὴν ἀκόλουθον ρήσιν: «Πάσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων (=τὸ Κρυφιόμυστον «Ἑν», Ταγαθόν), παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγὴ ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα.»
Ἡ τάξις καθ' ἣν εἶναι διατεταγμένοι οἱ Θεοί, τὴν ὁποίαν ἐνταῦθα ὑπαινίσσονται τὰ Χρυσᾶ Ἔπη, μέχρι σήμερον ἀκόμη ἔχει διασωθεῖ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς Ἑβδομάδος. Κυριακή (Sunday, Sonntag) ἡ ἡμέρα τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ Δευτέρα (Monday, Montag) ἡ ἡμέρα τῆς Σελήνης ἢ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἡ Τρίτη (=Mardi) ἡ ἡμέρα τοῦ Ἄρεως. Ἡ Τετάρτη (Mercredi) ἡ ἡμέρα τοῦ Ἑρμοῦ. Ἡ Πέμπτη (=Giovedi) ἡ ἡμέρα τοῦ Διός, ἡ Παρασκευή (Venerdì) ἡ ἡμέρα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Σαββάτου (Saturday), ἡ ἡμέρα τοῦ Κρόνου.

(2) Ὅρκος εἶναι ἡ ἰσχυρὰ ὑπόσχεσις τῆς ἐχεμυθίας καὶ τῆς μὴ μεταδόσεως τῆς Θείας Γνώσεως εἰς τοὺς ἀναξίους καὶ ἀκαθάρτους· ἢ ὁ θεῖος Ὅρκος, καθ' ὃν ὁ Νόμος, ὁ διέπων καὶ διοικῶν τὸ Σύμπαν, θὰ παραμείνῃ ἀναλλοίωτος εἰς αἰῶνας.

(3) Ἥρως εἶναι ἡ τάξις ἐκείνη τῶν Ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν φθάσει εἰς τοιαύτην τελειότητα, ὥστε δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐνσαρκωθοῦν ὡς Ἄνθρωποι, ἀπαλλαγέντες τῶν δεσμῶν τῆς σαρκός.

(4) Καταχθόνιος Δαήμων ἢ Δαίμων εἶναι οἱ Ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι

ΣΤ΄.) Τα των Πυθαγορείων Έπη τα Χρυσά (Μετάφραση).

1ον. Πολιτικές Αρετές.

Τους αθανάτους πρώτα απ' όλα θεούς, όπως από τον Νόμο (1)
έχουν διαταχθεί, να τιμάς και τον Όρκο (2) ομοίως
σέβου· καθώς και την τάξη των πεφωτισμένων Ηρώων (3)
και τους επί της γης κατοίκους Δαίμονες (4) σέβου,
πράττοντας τα νόμιμα· και τους γονείς να τιμάς, καθώς και όσους
από τη γέννηση προς εσένα είναι συγγενείς· και από τους άλλους, εκείνον
φίλο σου να προσλαμβάνεις, εκείνον που προέχει στην Αρετή,
στους μετρημένους τους λόγους κι ωφέλιμα έργα να υπακούς,
ούτε τον φίλο σου να κάνεις εχθρό για ασήμαντο σφάλμα,
εφόσον δύνασαι· του δυνατού δε το μέτρο ορίζει
η της ανάγκης χαλύβδινος χείρ· ούτως έσο προς ταύτα!

2ον. Καθαρτικές Αρετές.

Των ακολούθων δε να καταστέλλεις την άμετρον τάσιν
πάντοτε να προσπαθείς: της γαστρός μεν πρωτίστως και ύπνου
και της λαγνείας και οργής. Κατ' ιδίαν δε, μήτε μετ' άλλου,
να διαπράξεις αισχρόν μή τολμήσεις ποτέ· και προ πάντων
τον εαυτόν σου να σέβεσαι· με έργα και λόγια,

έφθασαν εις τον βαθμόν εκείνον της Μυήσεως, ο οποίος, τους επιτρέπει να εκλέξουν ή την απαλλαγήν αυτών από την περαιτέρω μετενσάρκωσιν εις ανθρώπινα σώματα· ή την εκούσιον επανάληψιν των μετενσαρκώσεών των προς μόνον τον σκοπόν της βοηθείας των συνανθρώπων των. Οι Πάνσοφοι ούτοι Άνδρες είναι οι αποτελούντες την «Παγκόσμιον Αδελφότητα των Μεμυημένων», την οποίαν ο Ησίοδος υπαινίσσεται διά των ακολούθων στίχων(**Ησίοδος** -Έργα και Ημέραι, 122–124)

Τοί μεν Δαίμονες εισί Διός μεγάλου διά βουλάς
εσθλοί, επιχθόνιοι, φύλακες θνητών ανθρώπων,
οι γα φυλάσσουσίν τε δίκας και σχέτλια έργα . . .
απόδοση
Αυτοί λοιπόν είναι Δαίμονες, με τη βούληση του μεγάλου Δία,
καλοί, επίγειοι, φύλακες των θνητών ανθρώπων,
που φυλάνε και τις δίκαιες πράξεις και τις αδικίες…

Δυστυχώς έκτοτε η λέξις Δαίμων (Δαίμων, ο Επίσταθμος, ο Σοφός, ο Επιστήμων) περιέπεσεν—ως τόσαι άλλαι κάλλισται λέξεις—εις την αποτροπαίαν σημασίαν. Εις δε των κυρίων λόγων διά τους οποίους ο Χριστιανικός Ελληνισμός λ**ησμόνησε και κατεφρόνησε** τα Χρυσά Έπη—δηλαδή το **Ανώτατον Ευαγγέλιον** της Αρχαίας Ελλάδος, είναι ακριβώς οι πρώτοι αυτοί στίχοι, οι ομιλούντες περί Θεών, περί Καταχθονίων Δαιμόνων, ενώ κατά βάθος υπάρχει απόλυτος σύμπτωσις της Χριστιανικής και της Αρχαίας Ελληνικής Επιστήμης των Θείων διότι **Μία** είναι η Αλήθεια. Οι 7 Θεοί είναι τα προ του Θρόνου Επτά Πνεύματα. Οι Ήρωες και οι Καταχθόνιοι Δαίμονες είναι οι Άγιοι της καθ' ημάς Εκκλησίας και δή οι Θεουργοί ή **Θαυματουργοί Άγιοι.**

Μηδ’ ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε· (5)
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ’ ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ’ ὀλέσθαι,
Ὅσσα τε δαιμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγε’ ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοίραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ’ ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζου:
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ’ ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί·
Προσπίπτουσ’, ὃν μήτ’ ἐκπλήσσεο, μήτ’ ἄρ’ ἐάσῃς
Εἰργεσθαι σαυτὸν ψεύδος δ’ ἤν πέρ τι λέγηται,
Πράως εἶχ’. Ὁ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελεσθήτω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ
Πρήξαι, μηδ’ εἰπεῖν, ὅτι τοι μὴ βέλτερον ἔστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
(Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ’ ἀνόητα πρὸς ἀνδρός),
Ἀλλὰ τάδ’ ἐκτελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ’ ἀνιήσῃ.
Πρήσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ πίστασαι, ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεῶν καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ’ ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ’ ἀμέλειαν ἔχειν χρή·
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε. (6)
Ποιεῖσθαι μέτρον δὲ λέγω τόδ’ ὃ μὴ σ’ ἀνιήσῃ. (7)
Εἰθίζου δὲ δίκαιαν ἔχειν καθάριον, (8) ἄθρυπτον.

---

(5) Πρέπει να τονιστεί με έμφαση ότι η Αρχαία Ελλάδα ποτέ δεν δεχόταν ως ανώτατο κριτήριο την Αυθεντία, αλλά το Λογικό του Ανθρώπου. Το «γέμισμα των κεφαλιών» με χιλιάδες ανοησίες δεν ήταν εύκολο στην Αρχαία Ελλάδα· γιατί οι Έλληνες συνήθιζαν να δέχονται μόνο όσα λένε ή παραδίδονται, όταν συμφωνεί το θεϊκό μέσα μας ή το λογικό μας. Το σημερινό σύστημα μετάδοσης εκατομμυρίων ανοησιών, χωρίς ο δυστυχής μαθητής να έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιήσει το Λογικό του (το θεϊκό δώρο που τον ξεχωρίζει από το ζώο), είναι η κύρια αιτία της μεγαλύτερης ψυχικής νόσου· αυτής που υποσκάπτει τα θεμέλια της διανοητικής και πνευματικής μας υπόστασης, της... Δοκησισοφίας, της Οίησης και της Επάρσεως! Τα Χρυσά Έπη συνεχώς και επανειλημμένα προτρέπουν τον άνθρωπο να χρησιμοποιεί τις διακριτικές δυνάμεις της Ψυχής για την Αλήθεια, τη Γνώμη, το Λογικό μας! Και αυτός είναι ο λόγος που οι Αρχαίοι Έλληνες κατάφεραν να φτάσουν σε εκείνον τον ουρανογείτονα Πολιτισμό και να πουν την τελευταία λέξη όσον αφορά τη Λογική και τη Γεωμετρία!

(6) Οι νόμοι των Αρχαίων Ελλήνων υποχρέωναν τους γονείς να ανατρέφουν τα παιδιά τους «με μουσική και γυμναστική». Μουσική (=Μούσες) σήμαινε τη συνολική Επιστήμη και Τέχνη, τη

Δικαιοσύνη να ασκείς και παντού αρχηγό σου τον λόγο
βάζε μπροστά· έχοντας στο νου σου ότι σε όλους προορίζεται ο τάφος
κι ότι τα χρήματα άλλοτε αποκτιούνται και πάλι
χάνονται· να δέχεσαι ήρεμα πρέπει
όσα δεινά οι θνητοί στις θεϊκές τύχες οφείλουν·
και από αυτά, όσα σε χτυπούν, χωρίς γκρίνια να τα υπομένεις
και να τα γιατρεύεις να προσπαθείς, όσο μπορείς, έτσι
παρηγορώντας τον εαυτό σου και σκεπτόμενος: μεγάλο μερίδιο από αυτά
δεν δίνει η Μοίρα στους ενάρετους.
Στην πορεία της ζωής σου θα συναντήσεις πολλούς λόγους να λένε
—και καλούς και κακούς— που ποτέ σου αβασάνιστα
μην τους δέχεσαι· ούτε και να τους απορρίπτεις χωρίς λόγο·
αν όμως ακούσεις ψέματα να λέγονται, δέξου το ήρεμα·
πάντα όμως απαρέγκλιτα να εκτελείς αυτή τη σύσταση:
πρόσεχε μήπως κάποιος με λόγο ή έργο σε πείσει
πράξη να κάνεις ή λόγο να πεις που είναι άπρεπος·
πριν προχωρήσεις σε έργα, καλά να ζυγίζεις το πράγμα·
κίνδυνος αλλιώς υπάρχει να φανείς μωρός και γελοίος
(μόνο στον άφρονα ταιριάζουν ανόητοι λόγοι και έργα).
Να εκτελείς εκείνα που δεν θα σε βλάψουν αργότερα·
ούτε ποτέ σου να πράττεις χωρίς να γνωρίζεις το πράγμα,
αλλά όσα σου είναι χρήσιμα, μάθαινε· γιατί μόνο έτσι
θα περάσεις τη ζωή σου τερπνότατα και ωφελίμως·
και για την υγεία του σώματος φρόντιζε, φίλε!:
γυμναστική και ποτό και τροφή να παίρνεις με μέτρο·
μέτρο λέω εκείνο που βλάβη δεν θα προξενήσει.
Δίαιτα καθαρή και λιτή πάντα να έχεις·
όσα δε φθόνο και μίσος γεννούν, να αποφεύγεις να πράττεις, φρονίμως.
Μη δαπανάς άκαιρα, χωρίς να ξέρεις ποια είναι καλά·
ούτε φιλάργυρος να γίνεις· το μέτρο σε όλα να προβάλλεις.
Πράττε εκείνα που δεν θα σε βλάψουν· στην πράξη τον λόγο
βάζε μπροστά· στα βλέφαρά σου ο ύπνος ποτέ να μην έρθει,
πριν σταθμίσεις σε κάθε έργο εκείνης της ημέρας:
«Τι από μένα δεν έγινε καλά;» — «Τι παρέβην;» — «Τι πράττω;»
Άρχισε από το πρώτο και εξέτασε μέχρι το τέλος.

μετατρέπουσα τον Άνθρωπο σε μια Αρμονία. Δεν είχε την περιορισμένη σημασία που έχει σήμερα η λέξη Μουσική. Αντίθετα με τη σημερινή εποχή, η Ελλάδα θεωρούσε ότι μέσω της Γυμναστικής και της άσκησης στην ύπαιθρο αποκτάται η υγεία. Η αύξηση των Νοσοκομείων δεν είναι ένδειξη πολιτισμού. Το αντίθετο: είναι ένδειξη παρακμής και εξαθλίωσης. Όταν τα Νοσοκομεία θα κλείνουν τις πύλες τους, το ένα μετά το άλλο, λόγω έλλειψης ασθενών, τότε θα έχουμε σαφείς ενδείξεις ότι ο Πολιτισμός μας βαδίζει σωστά! «Όπου φάρμακα πολλά και γιατροί πολλοί, εκεί και νόσοι πάρα πολλές», έλεγαν πολύ σοφά οι Πρόγονοί μας!

Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρόν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ᾽ ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.(5)
Μηδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων λογίσασθαι ἑκαστον·
«Πῇ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;»
Ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι, καὶ μετέπειτα
Δεινὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσεο, χρηστὰ δὲ τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ᾽ ἐκμελέτα, τούτων χρὴ ἐρᾶν σε.

3ον: Θεωρητικαὶ ἀρεταί.

Ταῦτά σε τῆς θείας Ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.(9)
Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα Τετρακτύν,(10)
Παγὰν ἀενάου Φύσεως. Ἀλλ᾽ ἔρχου ἐπ᾽ ἔργον
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. Τούτων δὲ κρατήσας
Γνώσεαι ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται.

4ον: Παραδειγματικαὶ Ἀρεταί.

Γνώμῃ δ᾽ ἥ θέμις ἐστί, Φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ᾽ ἐλπίζειν μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ᾽ ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ᾽ ἔχοντας
Τλήμονας, οἵ τ᾽ ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὔτ᾽ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.(11)
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι,
Ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλα φέρονται ἀπείρονα πήματ᾽ ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις (12) βλάπτουσα λέληθεν
Σύμφυτος· ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν γε κακῶν λύσιν ἂν δαίμοσι
εἰ πᾶσιν δείξαις οἵω τῷ δαίμονι χρῶνται.(13)

5ον: Ἱερατικαὶ ἢ θεουργικαὶ Ἀρεταί.

Ἀλλὰ σὺ θάρσει· ἔπει θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν, (14)
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα Φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ᾽ εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν ἔν τε καθαρμοῖς (15)
ἔν τε λύσει ψυχῆς, κρίνων καὶ φράζευ ἕκαστα.
Ἡνίοχον (5) γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ᾽ ἀπαλείψας σῶμα ἐς αἰθέρ᾽ ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεός, ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

Και μετά από αυτά, αν βλέπεις κάτι κακό να έχει γίνει, να το κατηγορείς
τον εαυτό σου· αν πάλι καλό, τότε να χαίρεσαι με όλη σου την καρδιά.
Αυτά να τα κυνηγάς και να τα μελετάς, είναι απόλυτη ανάγκη!
Και την αγάπη σου πρέπει να την έχεις στραμμένη προς αυτά.

3ον. Θεωρητικές Αρετές.

Γιατί στης θείας Αρετής θα σε βάλουν τελικά τον δρόμο:
«Ναι, μα αυτόν που μας παρέδωσε την Τετρακτύ στην ψυχή μας,
που είναι η πηγή της αιώνιας Φύσης, η πηγή!» αλλά προχώρα
στο έργο, αφού προσευχηθείς στους θεούς να το φέρουν σε πέρας!
Αν γίνεις κύριος των ανώτερων, τότε τη σύσταση θα μάθεις
και των θνητών ανθρώπων και των αθάνατων
πάλι θεών· πώς όλα χωρίζονται και πώς κρατιούνται.

4ον. Παραδειγματικές Αρετές.

Κι όπως είναι δίκαιο, τη Φύση του παντός θα μάθεις,
που είναι όμοια, και ούτε τα απίθανα έτσι θα ελπίζεις,
ούτε και τίποτα τότε θα σου διαφεύγει από τα όντα.
Και των ανθρώπων θα μάθεις την τύχη· πώς μόνοι τους έχουν
τις συμφορές τους τραβήξει! Οι δυστυχισμένοι! που ούτε βλέπουν,
ούτε ακούνε, κι ας είναι κοντά τους η χορεία
των αγαθών! Και μετριούνται στα δάχτυλα όσοι γνωρίζουν
την απελευθέρωση από τα βάσανα και τα δεινά τους.
Τέτοια μοίρα κρατάει τα μυαλά των περισσότερων!
Σαν κυλίνδρους οι άνθρωποι πότε από δω πότε από κει
κυλιούνται σε βάσανα και συμφορές, χωρίς τέλος να βλέπουν·
Δεν ξεχωρίζουν πώς σύμφυτη, συνοδός τους η Έρις
θλίψη και βλάβη γεννάει, που δεν πρέπει κανείς να την πλησιάσει,
μα να την αποφεύγει οφείλει, υπακούοντας με σύνεση.
Ναι, Πατέρα Δία! θα απάλλασσες από τα βάσανα όλους,
αν τους έδειχνες ποιον Σωτήρα θεϊκό, μέσα τους
έχουν· αλλά εσύ να έχεις θάρρος· αφού υπάρχει το θεϊκό
Γένος μέσα στους εφήμερους ανθρώπους, προς το οποίο η Φύση
αποκαλύπτει απλόχερα την όλην την κρυφή της Σοφία!

5ον. Ιερατικές ή Θεουργικές Αρετές.

Αν και συ κοινωνός των γίνεις, θα κυριαρχήσεις
σε όσα σε έχω προτρέψει· και τότε από τόσα βάσανα
θα απαλλαγείς, την ψυχή σου αφού καθαρίσεις με αυτά:
Από τα φαγητά, λοιπόν, να απέχεις, όπως είπαμε, και στη «Λύση»
από τα δεινά «της Ψυχής» και στα της «Κάθαρσης», κρίνοντας!
Γνώμη δε ηνίοχον στήνοντας από πάνω, ζύγιζε τα πάντα!
Αν δε απαλείψας το σώμα σου, έρθεις στον ελεύθερο Αιθέρα,
άμβροτος, όχι θνητός, αλλά αθάνατος θεός πια θα είσαι!

(7) Δεν υπάρχει καλύτερος ορισμός από το Μέτρο!

(8) Καθαρή τροφή είναι αυτή που δεν έχει αίματα και πτωμαΐνες, η φυτοφαγική, η φυσική τροφή, την οποία δεν δίστασε να μολύνει η κακοήθεια και η φιλαργυρία που καταστρέφουν τα πάντα στους ανθρώπους. Η τεχνητή τροφή, η «κονσερβαρισμένη», είναι ασφαλής πηγή βαθμιαίας, αλλά αναπόφευκτης δηλητηρίασης.

(9) Η θεία Αρετή είναι οι τέσσερις ανώτερες βαθμίδες των Αρετών: οι Καθαρτικές, οι Θεωρητικές, οι Παραδειγματικές και οι Ιερατικές ή Θεουργικές, αυτές που κάνουν τον Άνθρωπο θεό, για τις οποίες θα μιλήσουμε σε ξεχωριστό τεύχος.

(10) Η Τετρακτύς είναι οι Τέσσερις ανώτατες Αρχές του Παντός: η Ύλη, η Ψυχή, ο Νους και το Αγαθό. Τα ανώτατα Μυστήρια είναι δεμένα με αυτές τις τέσσερις αρχές, γύρω από τις οποίες γυρίζει η συνολική Γνώση και η Έφεση της Ανθρώπινης Ψυχής. Πρόοδος προς την Επιστήμη και τη Γνώση δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά την όσο το δυνατόν καλύτερη κατανόηση αυτών των τεσσάρων Αρχών.

(11) Λίγοι είναι αυτοί που γνωρίζουν τον δρόμο, αυτόν που οδηγεί στην Απολύτρωση, στην Τετραπλή Υγεία, γιατί βρίσκονται μέσα στη διπλή Άγνοια. Το σημείο εκκίνησης προς την εξυγίανση και το Φως είναι η αφυπνισή μας στην επίγνωση της Κόπρου του Αυγείου που κατοικεί μέσα μας. Χωρίς την απότιναξη της Διπλής Άγνοιας, χωρίς την αφύπνισή μας στην επίγνωση ότι ο εχθρός κατοικεί μέσα μας, καμία πρόοδος δεν είναι δυνατή. Είμαστε καταδικασμένοι σε αιώνια στειρότητα, στάσιμη κατάσταση, δυστυχία!

(12) Η Έρις η σύμφυτη, η συνοδός, η οδυνηρή, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η Κόπρος του Αυγείου που κατοικεί μέσα μας, δηλαδή η Τετραπλή μόλυνση και ασθένεια: σωματική, ψυχική, διανοητική και πνευματική.

(13) Ο Δαίμονάς μας δεν είναι τίποτα άλλο παρά το θεϊκό που είναι μέσα μας, το πνεύμα, με τις τέσσερις δυνάμεις του: τις μουσικές, τις μαντικές, τις ιατρικές και τις καθαρτικές!

(14) Το Θεϊκό Γένος είναι «Η Αδελφότητα των Μεμυημένων».

(15) Οι Καθαρμοί και η Λύσις Ψυχής φαίνεται ότι ήταν δύο συγγράμματα των Πυθαγορείων, τα οποία δεν μας έχουν σωθεί.

* * *

Είθε κάθε Έλληνας να τα μάθει απ' έξω και να τα εφαρμόσει χωρίς έλλειψη τα «Των Πυθαγορείων Έπη τα Χρυσά».